

مختصر نامه که زیاده خواهدن او عینه مأثوره در کرکع و بحوده را حادث صحیح وارد است
لیکن امام اعظم حافظ ابرنوافق حضور فرموده اند چنانکه بیان مرد و کرده میگذرد که حادث
صحیح سلسله که مشتمل بر دعیه است لفظ صلاة مکتوبه و از چنانکه بالادر و هفت و هی لش
ذکر شده والحمد لله اعلم و یکی از عذرها یا که در هنها فلن هر قدر پیش از زانو در سجده پرسید
زانو پیش از دست و قدم قائم فرموده اند که چون هزاره پوچه باشد جائز است ذکر و فی
البخاری اتفق و غیره و در کفاية المؤمنین از مستحبات سجدة کف پایی وقتی که در حالت
نماز کشید پوشیدن گفته و نحوه فی سالمصلی لیکن در بحر الرائق از ظاهر نقل نکند و کو
ست سرقد مسیده فی السجدة یمکر و انتی پس تکرر اول ناشد با اند خالی از
حج یعنی مستحبات و مكفاره المؤمنین برای تبریخ کارکردن بحوده او مرد و با
سجده پرسید اول نکفتن و فرض هم پوچن دلیل سومه بمنی دیدن جماع و سه
تعابی زانو هنها غیره و فرض این ای انتی زیاده آن بار کلعت و فیکه بر قوچکان بیشتره
است لیکن در بحر الرائق پوشیدن پرسید کجع خاطر جائز اشته اند مطلقاً و فصل
در قعده شش جزیرت اول انتقال کردن از مسجد به بقعه نگویان بعده ملبد گفتن امام
این تک بیگ سوسم ترازیدن پاچانه بپرسیدن بلن داده کردن بپی دست امر را از
وزن از رابر سرمن چیز پرسیدن و هر دو پایی بجانب دست کشیدن چهارم درود

برآن در مصلح العد علیه و آنکه سلم در قعدہ اخیر و مردن جملہ تشدید بخوبی دعا کردن خود را در
 جمع موئین بل بدعای شاپر قرآن یا حدیث بعد از در قعدہ هفتم استه خواندن
 تشدید و در دو دعا در این و حجات در قعدہ هفتم استه مل نهادن هر چند
 کف دست بر زبانها و دمترانیدن لگستان تا پرسند بپرسی فرمودی در دن لگستان
 دستها و پاها بجانب قبله چندانکه تو انده چهار کشم شایعه و متن دست بر عاد پنجم
 لگستان بجانب کنار ششم پوشیدن هر دو پای بدهن نزدیکی بعضی غیرهم سلطیه بودن
 سبقت اما خارغ شدن امام کرد افی همین باید دست که هر طار سبی اما فارغ شدن
 امام فتح القدير و بحرائق هبکه کفت اند ناماگنکه نماز بحر و پرسنان بغیر ضرور چنانکه گذشت
 مکروه بحریت و ظاهریت نیز که متابعت امام ناخواص بلال مصلی و اجب کفته اند
 پس اعتماد بر فتح القدير و بحرائق باید کرد و برشل عیون و تیسیر الاحكام و اند اعلم
 و توجیه کردن لگستان هر دو پای در قعدہ خالی از لشکانیت قله اند چندانکه تو انده
 کنندگر چه در بر خدمی گفته که سهاد راز عبارت مختصر و قایه هیست که متوجه اصحاب
 هر دو پای کند و توجه چه پنجه بگفت حال میشو و و خلاصه خزانه مفہیم اصابع یعنی
 و قاع است انتی و مکروهات در قعدہ دوکه اول ششتن بر پاشنها و دمجه
 سگ ششتن یعنی بر سینه اربع ششتن اما این هر بیندری چهار کشم یک هفت پیش از

اَذْتَشَدَ يَارِدٌ وَيَا اُوْحِيْمَ كَرْفَنْ هَرَدَوْزَافُورْ دَشْشَرْ بَارْكَهْنَ اَلْعَادَهْ
مَرْدَهْ كَهْمَسْحَهْ كَهْدَنْ خَالَكَ لَدَمَشِيَا فَيْبَلَ اَسْكَلَمَهْ سَعْ خَوَانِيْسَيَا لَيْمَانِ سَلَامَهْ
نَهْمَهْ دَخَانَدَنْ شَهْدَهْ يَارِدٌ وَيَا اُوْحِيْمَ دَهْمَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ
اَمَاسِعَدَهْ كَهْنَ اَلْعَادَهْ دَرْكَهْاهِهْ اَهْمِيْنَ كَهْرَدَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ
كَهْتَهْ اَهْنَهْ بَهْرَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ
سَهْدَهْ يَاهْ كَهْلَهْ كَهْلَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ
رَاهْرَهْ قَهْيَكَهْ بَهْلَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ
وَعَيْنَهْ كَهْيَدَهْ اَشَارَهْ كَهْيَدَهْ بَاهْكَهْ شَهْهَادَهْ كَهْتَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ
يَاهْلَهْ خَلَاصَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ
عَلَيْهِ الْكَهْلَهْ كَهْلَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ
الْشَّافِعِيَهْ كَهْلَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ
اَنَّهُ يَسِيرُهْ بِالسَّبَابَهْ عِنْدَ الشَّهَادَهْ وَرِدَهْ بَهْلَهْ بِالسَّبَابَهْ وَعَلَيْهِ
الْكَهْلَهْ كَهْلَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ
يَهْبِضُ خَصَرَهْ وَالَّتِي تَلِيهَا وَيَجْلُهْ وَوَسْطِيَهْ كَهْلَهْ دَهْمَهْ دَهْمَهْ
رَقْمَهْ بَهْلَهْ بِهْلَهْ بِهْلَهْ بِهْلَهْ بِهْلَهْ بِهْلَهْ بِهْلَهْ بِهْلَهْ بِهْلَهْ بِهْلَهْ

وَهَذَا فِي عَلَمِ الصَّحِيحِ لِإِشَارَةِ وَعَنْ كُثُرٍ مِنَ الْمَسَايِّرِ لَا يَشِيرُ صَلَاتُ
خِلَافِ الرَّوَايَةِ وَالدَّرْكَيَةِ وَعَنْ حَمْدِ لَانَّ مَا ذُكِرَ لِفَضْلِهِ إِلَّا إِشَارَةٌ قَوْلًا
أَوْ حِينَفْدَةً أَنَّهُ فَقُولُ الشَّيْءِ لِبَنِ هُمَّا مِنْ خِلَافِ الرَّوَايَةِ دِيلٌ عَلَى الرَّوَايَةِ
الصَّحِيحِ عَنْ عَلَيْهَا الشَّائِرِ لِإِشَارَةِ كَما فَقَدَ وَقُولُ خِلَافِ الدَّرْكَيَةِ
أَمَّا عَلَى الْجَاءِ فَنَلَّا حَادِثُ الصَّحِيحِ تُصْحِحُ الْمُسَالِ وَعَنِ الْمُسَالِ فِي
التَّضْيِيقِ عَلَى إِشَارَةِ فَلَاهَا كَثِيرٌ وَالْمَذُكُورُ مِنْهَا فِي الشَّكُوكِ الْمُصَدِّقِ
بِسَبْعَةِ الظَّاهِرِ أَنَّهَا هُوَ السَّنَدُ كَمَا فِي الْبُرْجُنْدِيِّ عَنْ كَلَامِ الرَّاهِنِيِّ
أَنَّهُ قَالَ أَنَّقُلَ الرَّوَايَاتَ عَنْ أَصْحَابِنَا إِلَى إِشَارَةِ بِالْمُسْتَخِرِ سَنَدَ فِي
فِي الْجَلْلَارِيقِ عَنِ الْجَعْبُونِ كَمَا أَنْقَطَ الرَّوَايَاتَ عَنِ أَصْحَابِنَا جَمِيعًا فِي
كُوئِنَهَا سَنَدٌ وَكُنَّ أَكْمَنَ الْكُوفِيَّينَ وَالْمَدِيَّينَ وَكُنْزَتِ الْكَاحِلَّيَّةَ فَإِنَّ
الْعَلَيْهَا أَوْلَى وَفِي الْمُسْقَطِ عَنْ أَنَّ نَصِيرَيْنَ سَلَامَ لِيَسَرَ فِي
إِشَارَةِ اخْتِلَافِ الْعُلَمَاءِ وَأَنَّهُ فِي وَعْدِ أَدَارِكَتْكَفَ الْمُحْقِقِينَ
مِنَ الْعُلَمَاءِ وَالْمُتَأْخِرِينَ مِنْهُمْ وَرَجَحَتْ أَنَّ شِيجُونَجَهَ الْمُرَصَّدَةَ مِنْ أَنَّهَا
كُبِيرَ سَالِهِ جَدَّاً كَمَا زُوَّدَتْ أَنَّهُ سَنَتَ وَجَهَابَتْ أَنَّ مَقْرَبَهُ مُوَدَّهُ وَأَنَّهُ مُكَرَّرٌ سَالَهُ مَذُكُورٌ
وَكَتَابًا بِخَانَهَ كَاتِبٌ بِجَوْهَرَ وَالْمَدِيَّهُ وَرَفِيقَ الْقَدِيرِ كَهُ وَصِيجَ سَلَمَ وَضَعَ كَفَ

مکار اصلو

کف بینی و قبض اصحاب آن واقع گشتند جمع بردو مکن بست شاید مردان با
که اول بس طاکند بعد وقت شارت قبض کردند همچنان خفی ناند که این سند از عمل
کثیر است گرگاه عرض اشارت را بجهت عمل در نظر نگرفته باشد لیکن عمل کثیر محنث
تطبیق کرده است بوجه کثیر بدروں کین چاکر در حوشی فتح القید زنشه شد چون
محوز و شهد شود و ایند این وقت اشارت بالاتفاق وقت شهادت
قال نفس له پیر الحکوائی ^{و و و} یقین لا اصیح عند کاره و یصم ما عند
الله ^{و و و} کون الرفع للنفي والضم للإثبات ^{و و و} اینهی روایتی بعضی
و مستلزم این نظر است سار نمودند که در رحیمات خده لاشرک بیت و جه پیش
کفه شد و وجہ حمال دار و کل اگذرا شارت گشت چاکر در حدیث صحیح که بشرط
از پیر رسانی بخت کفایت نموده باشد و لیکه چون در مراجعت فرشتمان این کلام را مشد
و آنچه محال شرکت نبود تا افع کرده شود چاکر در معلاج الشبوة و غیرها اور وعه اند که
خطاب آمد با آن هر صلح ای الله علیه السلام که شاکر بفرموده اند رحیمات الله والصلو
والطیات خسبیانه و تعالی فرمود **السلام عليك يا ايها النبی و رحیمه**
و ببرکات الله پیغمبر صلی الله علیه و آله وسلم عرض نمودند **السلام علينا**
وعلی عباد الله الصالحین **علامک کفتنه اشهد اشهد آن** **کوایی سید ہم**

لله اکبر اللہ اکبر
 کا لالہ کا الله و شہد کان محمد عبده و رسول ملینتی و مکندر
 ترک خانی با ذکر صاحبان بزرگان خانی کفته اند که اینها را پیغمبری اسرار طلب و سلم
 کمال شفعت خود علیها داخل نمودند و دلایلک لیس بعید فانه رحمة
 للفاعلین فصل السلام هم واد بد ناز پا یافت چنان که گذشت لیکن بعیون سکون
 این و قیمتی که در حضف ناز شبه شود چنانکه ناتمام است کار و امور اهل غیر از کشیشه شود
 چنانکه چنان بردیم و ناز چهارگانی که من از فرمایا و ترک اکثر اجتنبی یا کجان و
 سبیلی تامیت ناز خود را در صور تبا ناز را سیر گیر و تکمیل خود کو پیدا نمی و دوچیزی
 نذکور است اگر سبوق سهو اصراره امام یا قبل از وسلام کو نیزیم و یا کنیت و اگر بعد
 امام کو بیجده سهو لازم نیست و اگر بعلم سلسله خطای عذر کو پید ناز خاصه شود چنانکه
 گذشت و سهول وسلام و چیزیت سلام اول است و سلام دوم حاصل شده
 مقدی سلام خود اسلام امام چنانکه در تحریمی سخی و لان یعنی چیزیت اول
 کردندل روى چنانکه استاد چهار چنانکه سعیدی خساره در هر دو طرف دیده
 شود دوم نظر کردن بر کتفای خود وقت سلام موقت کردن امام اسلام
 سقنه یا زار و فرشتگان حظیر را نیت کردن مقدی امام را در هر طبقی که باشد
 و اگر پیشتر امام پیده در هر دو جانب نیت کند و نیت کردن پنفر و حظیر

را حارم ملند گفتن امام سلام او از خبر نداشت که چنین سلام دو مردم
و مکروهات در وی پرخیست اول توانایت کردند بربک سلام دو مردم
پنهان کنند. امام هر دو سلام دو مردم بند گفتن سلام دو مردم اول چهار مردم داشت
کردند بر فقط السلام علیکم و رحمه الله پس خدم برآمدند از نماز بر و جهت چنانکه مد
عده باشد یعنی بوطلاقها یا نفععلی و گیر شدند پس غاز سلام کمر و هست تحریک
چون خودن و اشایهای خودن و نیزندند^{۱۲} موجب بیک سلام کمر و هست مخصوص
فارغ بیکم کمر و هست خارج نمودند گاهیم که خصوصیت بکنی و و فتنی ندارد فصل جاییک
و لذن نماز مکروه است پا نزد و هست اول نه تن مخصوص بیکم صلاحی خصوبه سلام بالای
سقف که مسطر اگر حد ستره هم مشرب باشد حارم رملند ر عالم غلط یعنی جاییک
برای بیک ظیلم^{۱۳} باید بین میشیش بجهنم بچوچی بقدار گزینی شنند^{۱۴} متعاده
غوغای هر دو مردم باشد بچم و دخواهی بیست و اگر طاخطه که شتن کسی باشد
ششم جایی غسل کردند هم یعنی حارم و در بجز رائی سیکوید گردد حارم جایی
پاک باشد و صور و مقابله نباشد باک نیست ششم جایی فوج کردند عواشی نه
ضر باینی جاییک خس و خاشاک جار و بیاحج سکنند و هم جای نشانند هشتم
یازدهم آنگاهه اسپان و زاد و هم گورستان مکر جاییکه بای نماز ساخته باشند و قبری
ستقابل نباشد ذکره فی الجمله ای این پندرهم در تجاهه چهار و هم در خارطه نماز و هم
اگر جزو شنبه باشد

گردشگری

مفتاح المصطلة

چایکه صورت چون باشد مگر آنکه سر بریده باشند و باشد و اگر پروردی
نمایش باشد باک نذر دکذاقی العیون و در کفاایه مومنین کفته است و در زمینکه
در این خصوصیت یعنی باک شخص نشده و در زمین کفار از طلاقابی اجازت نباشان
این باید به بانه و محل سکونت کافلان معرفه مسجد یعنی بر بام او بیزد روحی بیک
وقت ناز جبده و مسجد که متعابل کنخ بود یعنی دیوار در میان بنا و بر بایک
فردا آن بجاست با و جای شسته گداون و گوشنده و کوچه یعنی کوچه که در
احوال کهند و پیش باشد و بی شر و مجدد یپ و نصاری و چون آتش باشی
ورش باشد و کیتران ماسیکوید کروه نیست و بحر ران میکوید وین اختلاف نداشت
و لخواره لاکره و در خانه مرا میر پا هرس باشد و در خانه که نزد
باشند باشد و در مقامیکه بوسی باید وصلی چون بیوی با اگرچه پاک بود و در
منطقه و در خانه تاریک اگر نما فرض شد و شر که نزدیک باشد و در همیا خانه انتقی
ما فی کفاایه مومنین محصور از چیز و یک شر که حد کاره معلوم شد و در بجز این
سیکوید که سنت نیست که زیاده نباشد در حقیقت از سه گزاریجا استفاده میشود که
که این طلاقابی جایز با و بعضی از حکام شر نیست که سحب مقدار فرع در این باشد
و سطحی نیست با و نا عکس باشد بخلاف و اگر محل و فا نکند و بر واپی در از اند از

و بر وایتی بی فائد است جماعتی نهاده بود که صیحه کفته اند که بکجا حاکم نهاد که مقابله حقیقی
منوع است و شرط امام کفایت نیکنده در وقت تکمیل شرط نباشد اگر ناشایخ بینند که
حاجت خواهند نیست و ترد بعضی مسنون است و بر وایتی خط عرض امانته باشند
و بر وایتی طول امام نوادی از مختار کفته و شیخ ابن حام خصم نیست خطرکرد است
که در حدیث ابی داؤد ابن عاصی طلب خط و مختصر نیست قول امام محمد و مختار
شیخ ابن حام اللهم الموفق فصل کروات جامیه کفایة المؤمنین بیکوید که آن نیست
چنین اهل حامه لعل عینی صادر و حامه زر عینی معرفه سوم حامه پرشیمی خارج
حامه قریب عینی نازدین هر دو کرو است اگر پوشیدن حرم است پس بزم جلد هزار یک
بن نماید و رای محل عورت وزنازرا در شیخ این حامه سی ششم حامه مخصوص است فهم
حامه چهودان ششم حامه ترسایا بن هم حامه کافران هم با موهی بند پرشیمی نعم هم حامه
کهنه با وجود فود و از و هم حامه کهنه با وجود پیشتر هم سرمهه چهار و هم بخلاف با وجود تار
پانزده هم بپیرین تهبا با وجود ازار شاهد هم بازار تهبا با وجود پیرین بخدمت هم باز هم
هزار هم باز رک نوزدهم با اسلحه محلی نزد سیم حامه هند و هم دجوه حامه پاری است و هم
با چادر که برگرفت بود و طرف اول قان اوچینه شاهد در فتح القدير بیکوید و خال نیست که پرچه
برگرفت می ندازند و قبایل آسیقین می روشنند لیکن و بجهر این سیکر مدحکف التمازوں

کوئی بخوبی نہ کرے ملکی خداوند اکن و مارن اول بخوبی نہ کرے

والمحتار لذکر راهنمای طایه بر این فنی که است تحریر شده بدریک احتمم مکابر است و پنهانیه و غیره
از عبادت طاووس است و دلالت پریلی بر واعی سیکنده ترک فضله است با این همایع القاعده همیشی
بر تف قوانین اخلاق است و دو حرم جامیه کسی که بی غایری است است و سوم حاره بر مردانه از این
که در فصل کرومات های این عین غیر مختص برگزینی در کنایه المؤمنین کسی و مکافی است
لیکن سازان بالا مذکور شد وی آنست اول وقت تناگ نماز کردن و دو مراجعت و نماز
کردن بعد مردم تارک گردد و اول و در بحر الافق میگویند ظاهر است که عقص کرد و تحریر است
چهارم هر مراجعت کردن اگر حرف پیدا نشود خصم دست بر محاسن و مرتضی شم و
درست همین بی جنبانیدن گردن سفیر نبود پنجم هم رسیتن ششم بایی بجهد صنایع
هم کم از سه بار خاریدن و هم کوشش بجانب سرو و پیانی و مانند آن دشمن بیاز و هم کرد و سر
پاره جامیستن و هم باقی بر منگله اشتن بخلاف اشکی باز رسیان در تارک مانند باشد و دو ترجم
فانه بخلاف ارسان بعنی حسنه و فتح نکردن پر و هم بایی بجهد منگله بجهد و گاهه دو
کردن در محلی که بسجده توان کردن و اگر ضرورت باشد بیکبار و دو کنده بین هم برست
مع ذلک ترک آن غریبیست ذکره فی البحر الافق چهار و هم غلال کردن پاز و هم
سوک کردن شاذ و هم باش و جامه بازی کردن پر و هم نگه داشتن
شکستن بحمد هم بوقت کمالی نماز کردن نوز و هم سخاوب آلوچگی نماز کردن

بستم باعثیاج بول نمازکردن بست و یکم غایپه نمازکردن در حدیث صحیح
وارد است لاصلوة مخصوصة الطعام و کاهویلک فرعه لاجشنان
اما من طبی ملتفوح در حکم اجتناب شمرده است و بحرائق میکوید کار وقت تنگ
باشد باین که است اداناید که از قضای است بست و هم از خود عن طعام میشون
مازکر دن باست و سوم هردار و دهن نهان که وایندن چهارم در شهرگاه خردگان
نیست و پنجم جانب نیشه تصدیقیدن بست و ششم فیضه کردن بست و هفتم عرض
طعام موجود باشد گرسته نمازکردن بینی با وجود است قوت بست و هشتم عرض
و من ایکنداش بسته نیمی فشردن بیام بوزه تنگ نمازکردن و در عیون ای افعال
کرو که شش شیوه و فن کردن آن کفته طرد فعل قلیل است والا فعل کفر مفسد
چنانکه باید وین و قبیت که ایز از ساند و اکایز از رسید باکند و کذافی الجراحت
و با در کردن بجا پایه باد پنین که امده مرتب و گزینیست بسوی اسماق فروبردن
چیزی که در وند است و تراز نخود و پیشستین بینی و قبیکه قصه تحصیل خود بناشد
چنانکه در بحرائق کفته سیک و سنت المام و در اورعن ایکشان در یکیدیک و
کشیده سوزه بفعال اندک و بوی کردن خوب و در داشتن کوک بیزد مری و تما
بدون امام بر بلندی که زیاده از قاست برداشی و کثیر براند که زیاده از گزینش

عکس این و تهاب و خشندی و لپکی صفحه که در درجه است و گزاردن مقداری و
جماعت در عین صفحه غیر ناز امام مثل سنت وغیره شرمندی المکروبات و صحیح
بعض السائل سابقه در بحرائق سیکوید که عبیث و نازی عین فعلی که در و غرض
صحیح بناشد که و هست تحریجاً اما سمح عرق و ناز باکندار بعضی شیخ و مزودی
شرمندی مقتطعیت است که بضرورت مکروه است با اضرورت جائز است و نچه در حدیث
وارد محبو بر ضرورت یا پیان جواز است و قیادی سیکوید ترجیح باک نیست که صحیح
از خاک یا شکر بعد از خرای از ناز قبل از و پیر آزاده و شوعل از ناز کند اما که از زلزه
و عین ناز مکروه است قبل از تشید مکروه است یعنی قبل از تماست تشید و محظوظ است
صحیح کفته در بحرائق سیکوید و هومم ماقوله مذاق من ام تعریف العیث ییدل اعماق
آن لذت میدارد فی بدنه اغایا کون عدها ادا کان دغیر حاجت امکان
اکثر شیعه فی بدنه ای رضو و اشغال فنا کاس سر و کلا کون من
العیث ای رضو اما شکستن نگشتان در بحرائق سیکوید سزاوار است که و
تحریجی با اما و غیر ناز بغیر حاجت مکروه هست و همیشہ از مکروبات و شیک
او و دن اصلیع و ناز مکروه تحریجی کفته است و در حال استطاعت ناز نز مکروه است
اما شکستن در ای دن و دن فقط برای ناز چنان که کردند
و بکی از مکروبات اقواس یعنی هر دو سین برشید و هر دو اوستاده بهمه

مفتاح المصطلة

بر قول طحاوی وہ رد کف پای استاده کند و پر پا نہ فشیند تر و یک کرفی ہر دو
کروہست تحریجاً صرح بہی الہوال اُنی وا فراش و راعین و سجد و مکروہست چنانکہ
گذشت و در بحر رائق میگوید ظاہر است که مکروہ تحریست و یکی از مکروہات چنان
ذانود رخا ز نشست است اگر ضرور باشد و ممکنہ در حدیث وارد است ناز نظر منع
کرون محول بضرورت یا پایا جواست و از مکروہات کف ثوب سایعی وقت بجهة حق
حاجمه را از ازار را بخوبی پاره شدن از وسیط کردن و در بحر رائق از قبک
با لامی پیریں و مانند آن کمرست شمرده و مکروہ گفته است و در خلاصہ است
که کمرسته خاکر کرون مکروہ نیست شاید هر دو غیر پیریں بازیرا که کراست و در
خصوص پیریں ورقا وی و اودی وغیره و هست و مخلع رکف صاحب بزبازار
بسقن پیریں کروہست و مانستین بالا کردن وقت ناز و مخلع است و گه فی
فتح القدر و یکی از مکروہات شمردن آیات و سوره و حیات گفت اندوز و صاحبہ
مکروہ نیست و در بحر رائق میگوید محل خلاف است که بدست شمرد یا پسیج اما اگر برسر
اگشت شمرد یا بدال یا ووارد مکروہ نیست اتفاقاً اکثر این حکم در فرض و نقض
عام گفته اند و در حاشیہ کنز نہدکی حضرت شیخ طاہر قوششہ اند کا
خلاف فی التَّقْوِیْعِ ارْنَهُ لَا بَكْرَهُ وَالْخِلَافُ فِي الْفَرْضِ وَالْمَكْرُوهَاتِ

۱۱۶

از آنکه در آن زمان بقیه کارهای علمی دوستانه ای که در آن زمان انجام شده اند، از جمله اینکه نظریه ایجاد شده باشد که می تواند این اتفاق را توضیح دهد.

و ریخته اند و آوردن ذکر از کلیه در غیر موضع شمرده است و کفته که درین دخل است ترک از موضع دایتیان در غیر موضع یعنی سبب دو کار است پیش و پیش اما کمروه است که سوری شروع کرد و آیه یا اقل ازین بخاند باز ترک نماید اگرچه حرف باجانجا طریق می شود که در حقاً میکشد شخصی هم درست نماید بر خود لازم کرد و هست شلاقی یا ویا قل یعنی العدد درست فخر و مخرب و مثال این اکرسه هم اسورة و دیگر نیز با این آیدیا یاد که مقدار رسایت قصیره یا یک یا بیشتر از خواسته موضع سوره مسحیوه و چون اند تماحق هر دو اش و داشت اعلام کمی از مکروهات نهادن در هم و دیگر است درین که مانع قرات نباشد و اگر از ادا ای حرف مانع باشد جائز نیست که افی خلاصه وغیره ایم کی از مکروهات شتابی امام در

112

واعی ارکان شمرده اند قال فی الْجَرَالِ وَسَهَّلَتْكُمْ هَذَا مَارِنْ بِعْدِ الْمُقْتَدِیْنَ عَنْ
اکمال سنته ای فی الارکان باز کروهات شمرده اند که امام عباد زمانه شسته باز نه
آنکه زیاده از دعا عای ملثمه ای ایشتم ایک سلام و منیک السلام واللیک
پیغود السلام بهارگت پیا ذ الجلال هلاک ام کروه کفته اند و زمانه یک
حد اوست اما درین ملا اخلاف بسیار مذهب ایم طوائی جواست و
حال مسلمه است که سنت ایم است بسا و اور قرات او عیله که سنت است از دست
دو پیر نست و غیر مشرب که کلمه توحید و ران وه با قبل از

چنین نباید در حدیث و آرزو از قدر سایر زیارات توقف نگذید از سنت بود
او عجیب که بعد از صلوٰة آنده بسته بخواهد و در بحر لوق میگوید و من ها کل عمل
فکیل رعیت عذر فهمو مکروه اینهی وقتی صد و عقرب نازک و هنیفت
اگر بعمل قطیل باشد و اگر حاجت کیش شود نماز از مرید دوای فعل کشیر نیز مباح کفته
وقتی که پیش گذرد و خوف نداشده و الامر و هنیفت ذکر فی النها یه مسلم و
بحر رانی میگوید اگر ترک واجب ناز قطعاً کرده تحریم میشود و اگر ترک نست
سوکده قوی کر و بجهیزیت که مکروه تحریم شود که اماند ترک واجب است و اگر غیر بوده
ست کروه تحریمیت اما ترک مستحب که این خلاف اولی است پس
آنست که کلیه در باب مکروه است که ترک واجب کرده تحریمیت ترک نست بود
کمکه تحریمیت بقول ائمہ از غرائیکار و بحر ران و بعضی موضع معلوم میشود که
ترک سخت نیز مکروه است تحریمیا و اذکفایه المؤمنین و عیون دشمنون مکروه
پیر معمنی مستفاد است لیکن همه سخبات را در ترک مذکور نکرده اند شاید
اکتفا بر اینم کرده باشد و اللداعم وقتی که از جمیع کرومات خاصه
نماز خالص را شد و حساب شود و اگر در مکروه تحریمی واقع کردد واجب
اعاده آن و اگر تحریمی باشد مستحب است اعاده آن کما ذکر شیخ بن جامی فتح القدير

والله الموفق فحصل حون از بیان کرده است فارغ مشدیدم طریقہ ناز مسند
ستابد بجهت اینکه این مفهوم در مضمون آن آنچه از سنوات سنتیات
با قیست از کتب معتبره استناد نموده بیان نمایم که بین عمل کنندگان قول ایت رسول
علیه السلام صلوا کما رأیتُونِ اصلی و عامل این افتخاراً اللهم تعالیٰ مقول
وبالله الموفق هرگاه خواهد نمایش شروع کند بعد از اضمار قلت یعنی فرض الشک و
مدات بکوید مصلی نخواسته باشیم که اولین فاعلیت غایب میباشد شروع تکریت نمایش
وضع هر دو در محل آن دو بر هر دو تقدیر گشتیها بوضع اصلی داشتمه و مستقبل یعنی
دلیل گشتنی فرو دارند که باطن جوست باید خطا هر کفر چیزی پایین نداش

114

پر پند و کمی که با هم و خنجر نبود دست چیزی نگیرد و گنجشتنان برشت ساعده در
از بحثات اصلی دار و دشمن استقرار خواند و درست عاذه گفته تسبیح کوید و فاتحه یا حکم
یا سهیت قرات کند چون امام و لاالضالین خواند آمین همراه بکوید میشل امام و
قرات امام متغیر و دیپام تمام نماید و بر مقدمه هیئت اهلاد پاییزه و در تو قیام تقدیر
چهارگشته فرجه به دهار بردو پا بر اینه و نظر از پا تا محل سجده وار و دشمن اعضا
از حرکت محفوظ نگذد لوح خشح بلطف و لخشح جوا و حسر حدیث صحیح است بوجذ
فراغ از قرات الدلیل بگرویان رکوع کند چنانکه از الف آنجا شروع نماید

و تا استوار ظهر پیر نام کند در بیانات از طبری شیخ پادشاه و کنده هر دو زانو
محکم گردید اگر نشان کشاده کند پیش از میلاد و میلاد و میلاد و میلاد و میلاد و میلاد
نهاده مشود بخوبی و کوچه ها چون نمایم که کند مکروه است در کوش بیانات
تام ساند و اگر امام مرعث کند متابعت نماید بخلاف اشیاء که نام نخواهد داشت اللهم
لمن حمدہ بوقت باگویان سر بردارو اللهم ربنا وکل المحمد و قوه گفته واللهم اکبر
گویان راه بشیوه حنایه کند در دنیا بآب مثلا و اول زانو بعده دست بعده بینی بعده
پیشانی بزمین رسید در پیوست و مائل اطمینی شود و اگر مقتدی با برخیزید کنایه کند
وقت بر خاستن عکس این عالم نماید شروع از جای پسری کنند و حجه برینی و پیشانی نماید
و هر دو باز قده از پیلوی و بالاتر از زمین واروچون از دحام بنا داگر نه هر دو به
که پیر و پیار شکر و ران فرق کند و پیشانی بمرتبه بود که پیار سفنه نداند گذشت
و این وقتی میشود که هر عضو که قدر خود استقرار نماید و زانو برپرازه شود همین بجهة
نمکور حامل سکرید و بار بر دینی و پیشانی برپائی آنها گردیار و در شوایا کو تاکه که میتوانند
وزیر خاطل میشود و باز پیر پیشانی می بدو آنرا در او بزرگان منع فرموده اند و نظر دارند
بر پر نای هنی وارد اگر نشان استوار نماید حنایه ای اینها می توانند هر دو گوش و ندود بر روی
مقابله و شر عار و اول خوب است بلکه مسنون و اگر نشان هر دو پا مستقبل قابل داشته

باید پرسنیه و پادشاهیات در سیده که تا مکنند اند اگر بپرسی همایش شنیده تو قصه
فی الجمله مسوده تکمیل گریویان سیده که دو مردم از آنها بدین عده تکمیل گریویان بی غایب اند و میشوند
نهایا و در خیزو و در میان دست نهند و چنانکه بعضی می خندند زیرا که در محلی بدرست
برآشده پاها را برخاستن ^{۱۷} باشد دست استن ^{۱۸} فرسوده اند و در حدیث صحیح است فی صفة صلوٰ بحر سهلی
عاید آنکه دو مردم اذان هرض علی رکبیه و اعتماد علی فحذل ^{۱۹} و مقرر است که عکس سوط
در تکمیل گردید رخیزو بر بر دوزان ^{۲۰} و گیوه که بر بر دوزان ^{۲۱}
نه خوب باشد چنانکه در سبوط از زانها بر زمین نهاده و سه پوند از زمین بر زان حماده چنان
بر خیزو و لسترن ^{۲۲} و دست بند پلاک مکرده باشد آنچه بالا مذکور شد حکم مردم اما زن ^{۲۳} همچنان خالق
سته اول دست و تکمیل هسته تار و شیل سینه بردار و دو مردم پامین ^{۲۴} دست نهند و صوم مدد کوع
آنکه شستان تار زانو رساند چهار مردم شاده کنند گشتان ^{۲۵} چشم در سیده کم بر زان ^{۲۶} و از دشمن خلیها
بر پیوسته کنند همچشم هم اعضا بهم ^{۲۷} پاپند هشتم شستان پامی اداه کنند هم وقت قعده
هر دو پالاز طرف ستد بر زان آرد و هم در چهار مردم ^{۲۸} سخواند ^{۲۹} یک ریت تمام شد ریت دوم
هم میمین بخط بجا آردا لا آگر شاد و قعده سخواند چون فارغ شود از سیده ^{۳۰} نهان کریت دوم
بر پامی ^{۳۱} چه شنیده و پامی است اسیده کنند هر دو بر زان نهند چنانکه اطراف شستان
سته ای ^{۳۲} را اخشارانش بقدیم دارند ^{۳۳} سقا علیه بر این کاره زانو باشد و نظر و کنار داردو در وقت شهادت اشاره کنند
چون از تشهید فارغ شود سمجحت ریت سوم ملاعما در زمین ^{۳۴} بر خیزو و اجدار شیخیه

فقط پخواند و سکوت نمی‌سچ بائزست و سوره مباح است لیکن افضل که تغایرهاست
در مرض ^ب درست بعد از دور که علت اخیره قعود شل ساری می‌نمایند تا شیر خواهد داد و رواز او غیره است
سله سلام بنت هوسینی دلاور که دیده باشند ^ب نظر شنکنیم و در سلام میان خواهند داشت
نمایان صفحه و خرگرد و دوستی بجز حاتم باشد است که دلار عقبه ایم با
بهردو جانب طایفه کند الکثراز است سلام غافلند خانم و بجز راون تیرکش است
سلام و در ناز کیست هولده است تو قلعه اند که نه تا آنکه در فتح القدیر قصار بر
الله ^ب ای انت السلام و مناک السلام والیک ^ب رود السلام کروه
لیکن در احادیث استعفار و واعیه و گیر و قشت چنانکه کات در فتح الادرار او داد
و اگر عصر و صبح باشد مستقبل قبل یا مقابل قوم اگر بسیار از ده باشد و عاند که
قویست و این قویست که تا صفحه خرسانی مقابل می‌باشد و کلم طیب شد فرق جایز
نیز مکروه چنانکه و بعضی روایا اور و که آن مرجوع و غیر قویست به اینها کافی نمی‌شود
یقیناً بعد الصلوة للكثراز بصور رفع کا الرا لا الله محمد رسول الله
چون متعامل قوم شود باید که طرف چه خود مخفی نباشد و رسوبی هر دم طرف است
آنکه بعد بعض برخاسته است و غیر محل فرض نمایند و فضل میان میان نباشد که بسیار کم
باشد ذکر هنی فنا وی اخایه و دعا رفع پیده نشکنیم و باطن کضی رسوبی در

بِهِ رَوَدْتُ فِي سَيِّدِي مُحَمَّدٍ كَبِيرٍ وَكَوْنِي مُسْكِنَةً لِلشَّرِقِي وَالْجَنْوَبِي حِلْقَةً
تَوْصِيْلِي إِلَى اسْمَاعِيلَيْتَ وَبَعْدَ ذَلِكَ مَسْتَقِيْلَةً وَمَسْتَقِيْلَةً سَوْنَتَ فَقَرَاتَ فَأَخْتَهَ
تَصْفِيْلَهُ فَهُنْ بِهِ مُهَاجِرَاتٍ سَكَنَتْ كَمَرَهُ فِي خَلَاصَتَهُ وَأَكْرَبَهُ فَأَخْتَهَ بَعْدَهُ سَهَّلَهُ بَا
لَهُ عَلَيْهِ حِلْقَةَ الْجَنْوَبِ وَفَصَلَّى عَلَيْهِنَّ اسْنَادَ عَلَمَاءِ الظَّاهِرِيَّةِ شَدِيمَهُمْ عَلَيْهِمَا إِلَى هُنْ
شَهَدَهُمْ مُذَكُورَهُمْ بِاِبْرَاهِيمَ كَوْنِيْلَهُ وَهُنْ مُؤْمِنُونَ خَلَاقَهُمْ حَسَنَتَهُمْ دَوْدَرَهُمْ وَارَدَهُمْ قَانَ
سَوْلَهُمْ أَنَّهُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَمَا يَقُولُ أَبْقَيْلَهُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ كَمَا
يَشَهَدُ فِيهَا قَلْبَهُ كَمَا يَشَهَدُ بَدَنَهُ وَإِنَّ الرَّجُلَ عَلَى صَلَوَتِهِ دَامَ
وَكَمَا يَكْتَبُ لَهُ عِشْرُهَا إِذَا كَانَ قَلْبَهُ سَاهِيًّا كَاهِيًّا وَالْعَنْبُرُ الْعَبْدُ
إِذَا أَقَامَ إِلَى الصَّلَاةِ فَعَلَيْهِ تَعَالَى الْحَمْبَابُ بَلِيهُ وَبَلِيهُ وَفَوْجَهُ
بِوَجْهِهِ الْكَرَمُ الْحَدِيثُ وَالْحَدِيثُ أَيْضًا عَلَى الْعَبْدِ إِذَا قَامَ فَإِنَّهُ يَعْلَمُ
يَدَيِّ الْحَمِينَ فَإِذَا تَلَقَّتْ قَالَ لِمَلَكَتِهِ إِلَيْهِ مَنْ تَلَقَّتْ إِلَيْهِ مَنْ هُوَ
لَكَ مَنْ إِنْ أَدْمَرَ قَلْلَهُ إِلَيْهِ فَإِنَّهُ خَيْرُكَثَمِينَ تَلَقَّتْ الْيَمِينُ الْحَدِيثُ
وَقَالَ سَيِّدُ الطَّارِقِ لِلْجَنْدِيْلُ قَدْ مُسْرَهُ لِكُلِّ شَيْءٍ صَفَوةُ
وَصَفَوةُ الصَّلَاةِ الْمُتَكَبِّرَةِ مَلَائِكَةُ
النَّسَرَةِ يَا مَلَكَهُ لِلَّهِ مِنَ الْمُلْوَّاتِيْمِ شَاهِدَةُ اللَّهِ خَالِصَةُ

لله صَادِرٌ مِّنْ كَلْمَةِ جُنُونٍ بِرْ دَارِ دُنْيَا وَأَخْرِيٍّ رَأَيْتَ إِنْذَارَ وَانْذِ
رَاسِكَ الْكُلُّ كَمَا وَرَقَ فِي الْحَدِيثِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَمَا هُوَ
وَرَدَ فِي كُلِّ كِتَابٍ سُوْلَةٍ وَفَلَوْرَدَانَ الْمُؤْمِنِ أَذْأَقَهُ ضَاعِلَ الصَّلَوةَ
تَبَاعِدَ عَنْهَا الشَّيْطَانُ وَأَقْطَاهُ الْأَرْضُ خَوْفًا مِّنْهُ كَمَا تَاهَتْ
فِي عَوْنَى الْمَلَائِكَةِ فَإِذَا كَتَبَ عَنْهُ الْمُلِيسُ وَيُصْرِبُ بَعْدَهُ وَلِيَهُ
لِلرَّحْوَى عَلَى الْمَلَائِكَةِ فَإِذَا كَتَبَ عَنْهُ الْمُلِيسُ وَيُصْرِبُ بَعْدَهُ وَلِيَهُ
وَمَمْ
سَيِّاقَ لَا يَنْظَرُ إِلَيْهِ وَلَا يَهْمِلُ الْمَلَائِكَةُ الْجَنَانَ وَهُنْ فَلَذَاتُ الْمُلِيسِ الْكَبِيرِ
أَطْلَمُ الْمَلَائِكَةِ وَقَبْلَ فَلَذَاتِ الْمُلِيسِ فَلَذَاتُ الْمُلِيسِ الْكَبِيرِ حَلَّتْ عَوْنَى
صَلَوةَ تَكَلِّلِ اللَّهِ تَعَالَى الْكَبِيرِ وَقَبْلَكَ كَمَا تَقُولُ فَتَشَعَّشُ مِنْ قَلْبِكَ
يَكْتُبُ مَلَكُوتَ الْعَرْشِ فَيَكْسِفُكَ بِذِكْرِ الْعَالَمِ الْمُنْورِ مَكْوَتَ السَّمَوَاتِ
وَلَا أَرْضٌ وَلَا كِتَابٌ وَلَا حَشْوَذٌ لِكَلْمَنَةِ الْمُنْورِ حَسَانَكَدِيرِ وَلَا ذِكْرٌ وَلَا غَوَافِرِ الْمَعَادِ
وَسِرْدَرِ تَكَلِّلِ الْمُلِيسِ بِرْ كَمَا يَنْتَهِي بِلِيدِ يَا تَقِيٍّ غَایِدِي پِسْكَهُ بِرْ بِالْجَنَانِ
بِرْ بِرْ بِي اَوْ جَانِي بِرْ بِي بِرْ بِي اَوْ جَانِي بِرْ بِي بِرْ بِي بِرْ بِي بِرْ بِي بِرْ بِي
اوْ رَأَيْتَ طَبُورَ جَنَانَهُ شَنَاخَتَهُ تَوْجِيجَيَّاتَهُ وَمَطْلَقَيَّاً دَارَهُ بِرْ بِطَالَعَكَالِحَى
جَنَانَهُ عَلَالَهُ بِرْ بِي وَبِدَانَهُ اوْ بِرْ بِي كَمَا نَدَنَهُ بِلَكَلَانَينَ كَمَا اوْ رَأَيْتَ
بِرْ بِي بِرْ بِي تَوَانَدَ كَمَا اَحْصَى شَاءَ عَلَيْكَ اَكْتَ كَمَا اَشَيْتَ عَلَى فَسَكَ

النحو والصرف

وَسُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ أَنْتَ الْخَيْرُ بِعْنَى بِخَوْلَنْدَكَ مُنْزَهٌ مِنْ شَرِّهِ وَلَنْتَى هَرْزَ الْأَنْجُونْ
لَهَا نَطْرَ سَكَانِي وَرَحْلَتِي كَمُصْفَقَتِي بَحْرَيْ اُوْفَسَ كَمَا حَالَ عَنْهَا دِسْكَيْرَمْ كَثِيرَ الْخَيْرِ وَالْكَبْرِيَّةِ
جَنْسَهِ سَمْ تُوكَدَ لَالْكَبْرِيَّاتِ بِرَوَاتِهِ مَقْدَرَهِ وَصَفَاتِهِ حَالِيَّهُ وَافْعَالَ كَامِلَهِ سَيْكَرِدَ دَلْبَدَتْ
عَطْمَتْ تُوكَدَ رِبَيْانَ بَلْيَيْنَتْ بِعَجَجَهِ جَهْوَدَهِ وَجَشْوَقَهِ مَوْجَهِهِ غَيْرَهِ تُوكَدَ سَوْرَهِ فَاتَّحَدَ
بِلَاحَظَ عَطْمَتْ وَثَانِيَنْدَهِ وَرَحْبَيْتْ صَحِيَّهِ وَارْعَاهَتْ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ
صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ إِنَّمَا كَيْلَيَّا كَعَنَ أَنَّهُ تَعَالَى قَسَمَتِ الْأَصْلَوْهُ
وَسَنَقَدِيْنَ عَبْدِيْنَ نَصِيفَيْنَ فَإِذَا قَالَ الْعَبْدُ لِلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ
قَالَ حَمْدَلِيْ عَبْدِيْ دَرَدَأَقَالَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ قَالَ لَهُنَّى عَكَيْ
عَبْدِيْ دَرَدَأَقَالَ مَالِكِيْ يَوْمَ الدِّينِ قَالَ بَجَدَنِيْ عَبْدِيْ دَرَدَأَقَالَ
أَيَاكَ تَعْبُدُ وَلَيْكَ سَبْعِينَ قَالَ هَذَا بَلْقَيْدَقَ بَلْقَيْدَقَ بَلْقَيْدَقَ
قَالَ لَهُنَّى الصِّلَاطِ الْسُّتْرِيْمَ قَالَ اللَّهُ هَذَا الْعَبْدِيْ دَرَدَ
مَاسَالَ سَلَةِ مُسْلِمَيْنِ بَلْيَكَرَتَهَا بَعْنَى بِخَوْلَنْدَهَا شَاهِيَّهِ خَطَابَهَا الْكَرِدَ وَدَوْرَهَا
عَوَارَفَ الْعَارِفَهِ فَيَنْدَقَ الشَّيْخُ السِّرَاجُ إِذَا أَخْدَنَ الْعَبْدُ وَالْمَلَائِكَةُ
شَاهِدَ يَسْمَمَ قَلْبَهِ كَانَ يَسْمَمَ مِنَ اللَّهِ أَوْ يَقْرَئُ عَلَى اللَّهِ أَكْلَيْنَهُ دَرَدَ
دَرَدَهِ دَهْرَهِ وَأَكْرَنَهُ سَعْنَى فَلَكَهُ مَاحَلَهُ بِعَجَجَهِ كَجَيْهِ وَلَغْرَهِ بِتَفْرَقَهِ وَجَمْ جَيْهِ

صلح اصلوہ

و تقریب سچ ثابت است حتماً راحمہ و مخدوم فی الحجۃ قرین مرتبہ ہمائست
 که پروردگار عوالم جمع معلومات اعیان ایام بسیار بسیار مرتبت
 واحد است برخات علم و وجودی نفسی خانی و کمال طلبی ظہوری بفیض
 در حیث سکھال سخوار و پایصال مستعدان مصلحہ شاہد و محاکمہ و فتاویٰ
 و فتاویٰ البغا و دینا و مالک ہر است در نزد خیر خی هر کی لیخانی الیق سفرزاد سکنے
 چون انعام حیدر علی محمد مخدوم حاضر و پیغاطاب کردہ میکوید که مخصوص مسکنیم عباد و عبود است
 تو درین شخصی خاصہ از تواستانت پیغمبر جعلی افعانی و صفاتی بقرب زافل و
 فراز من قرب المقریتہ ناما رای اللہ فسا و قلباً در و حارمه سیم کارانہ البصر
 و مادا فی بود بسیح طرف از دینا و آخرت کج باشد عالم البین عین ایین و
 حق الشیئ لزی که منوره جماعت او لعلک الدین انعم اللہ علیکم من
 الشہدین والصلیلین و الشہداء والصلیلین لزی که اهل غصب
 دارند که جزا محبوب حقیقی مطلوبی در ول آمد بیت از راه راست طاو
 غم او روان شدیم ہے دینا و آخرتین و پیار ما نہ ہے دندانی کہ اهل ضلال
 پیروزند کہ بکرامات ظاہری از ذکر مریطی غافل مشیوند تا بر تربہ از صراحت کتفاعمی تائیدیں
 بطریق عجز البغا طلب است چاہت ہی کیم کہ لاجعنی وسک کا لاولکی درکش شکری و

۱۳۴

راه
 ایں
 کو فراز کانگ
 بیان از
 بگان و بیان
 ایک
 ایک

نمایست که نامی بکند با خواهی کار غلامی به بعده قتل رسول اللہ صلی اللہ علیہ و آله و سلم و دیگر
بلاعظه من بخواهی چون خلاصه میگیرد میتوان مدلیت پیش از این اتفاق
نمایست که ایشان جای انتصف ببر ترا محدث ذاتی و حدث طاهرت جمعی واحدیت
صدور است زیرا مشغول است بقیای فراق و همراهی متحابین بحال آسمان و صفاتی با
مشترک از اتصاف پاوصاف بلبی واحدیت و مخصوص بصفاتی توی در صفت ارجی
عاقل و غایب که ولد او تویون گفت و احوال عیج چیزی نمیگفت که ولی او تواند شد
تو واله ما لیش شرط نمیگذاشیم کی گفته میشود توان گفت لیس کل شیوه
شیع و هو السعیم البصیر و اگر این معنی حاضر نتواند کرد و طلب کل احسان
آن تبعید اللہ کاند که ترا راه فان لمن کن ترا راه فانه براکی محظوظ دارد
یا سعی ایت للذی علیکم دین تقویم و تقیبکم فی السالِحدیں یا
ایاکم نعبد و ایاکم نستیعین و رسول جنور تمام تصویر با واسطه
فی عوارف العارف از حدیث میگذرد روزانه حارمهات شمشئیکیست لیعنی
پیام درگوی و بحود و قعود و ملاوت و تسبیح و حمد و مستغفار و دعا و مصلوقویان
و ره چیزی رده صفت ملائکه منقسم است هر چیزی ده هزار فرشته پس جمیع عیشود مصلی دعا
کویت با عبارتی که متفرق است بر صد هزار فرشته پس باشد که ده هزار اصنف اهل عالم باشان

شوديسي ورتقاء مقال من دركوع برکاع ودرتجو بساجدن الى احلا صاف
حاضرین با و عن ابن عباس التشویع في الصلاة ان كلامي فالصلوة
عن علی عینه و شهاده و عن سفیان الثوری من درجیسم مدل
صلواته وقال ابو سعید الخرازی اذار کم لحد کم فا لادب فروع
ان کلامی مفصل لا هومنحضر بخواهی العرش فی حضرت الله حرم
یکون فی قلب شی عاضر من الله فی اذار فی رسیده و قال من الله
یعیا انت سیم ذلك و فی ایضا و من الساجدین من یکاشف ایضا
رسیده و ساط الکون والکان و شیره قلب فرضیاء الشتم
التعیان رسیده علی طرف زکاۃ العظیم و نال عاضری ما ینهی الکاظم
لهمة البشریه و من هم من یکون فی جھوشه و دله که یخلف
عن السجد و شرعا کما قال سید البشر صلی الله علیه وسلم و
فی سجد و سجد ذلك سوکدی و خیالی با یکه درکوع سجد و که طالت
خطا و حاضرت عذری علی حقیقی علی افراد کند بلکه بلاند که آن عالی سطلق و
عظیم بریق و رقیدات تسلیم اختیار نمود و مع ذلك حجب الفروع چنان یم عاليت
کذا ذکر که شیخ الاولیاء فی عین المعانی و قال بعضهم للصلوة اربع شع

لی و بنی و بنی

لشکریان از این نظر میگذرد که این دو دست بیان از خود را در این مکانات
نمایند و این نظر میگذرد که این دو دست بیان از خود را در این مکانات

اگر پیغمبر ایستاد که ورگو شد و سجد شد و مکار جاعت اگر تندیست
کروهست و اگر نه کروهست باید که در غیر مقام امام شد و در سجد یکم بر سر کاهن
جاعت کروهست اگر پر باذان و اقامت ثانیه باشد بر تقدیر یکم اور امام دویش
چین نباشند ولز غدر باستقوط جاعت سروی سخت فتایلی سخت است

وباران بسیار را با دلیل پیار و داشت شاه در روز باد عذر نخواست و همچنان
بیان می‌کرد که طای پیار است هر چند که سه
بول غایط پیر عذر داشت و خوف شدن داراده سفر که خوف فوت قائل نداشت
عذر داشت و تهدید بحال مرضیان باشد خوف که خوب صایع شدن باشد عذر و مصالح
نه است هر چند که باید پیش از آن هر چند که مصالح
پیش از غذ و وقت یکی فوت شد و عذر پیر عذر طلب می‌سجد و اشاره نمی‌شود هر چند که

سفر خواه کند و در سجد یا و خانه با اهل خود جایگزین شوی که نباید بعد از جای با اهل خانه خود
کرو هست و همچنان که مسجد مباح بترست یا مسجد قبیل و قصیل که از هر دو بنای شده
مسجد قدیم اخنیا کند و اگر معلوم نباشد اقرب اخنیا کند و طالع علم است احمد
فضل است بالاتفاق کلی لک من بجز این فضل خاجت هر منفرد بست و دفت
ترست او بر این پیشی پیشی من را هست و هر چند که زیارت شوند فضل نماده هم شود پس اگر
و کس خجاعت کند فضل نمکور یا نبند چون هر کس بنامند هر کب فضل نمکور ثواب
هزار غاز یا بد چیزی که در حضرات از قوریت مرین باشد پیش از ورده و در شکوه ای عیام

از دو نسخه منظمه شده روايت ميکند که فرمود پنجه صلی اللہ علیہ و آله و میر خانزاده
خانه يك نماز و مسجد قبليه بيت شيخ است و در صحابه که در حجت شوهد
و در صحابه مي باشد افقا و در مسجد هر چاه هر روز نماز است و در مسجد حرام صد هزار نماز
رواه ابن ماجه مسئلله اولی بامات ما علم سنت یعنی بسیار نماز ذکر فی الصراحت
والسرج الولایج بعد ازان کسی که قران موافق قواعد عربی نباشد بر عایت تھف
و دو هزار مقام خود بعد ازان کسی که از شبہ معاوصی پنهان کند بعد ازان کسی که
علیه عذر یاد کرد شاید بعد ازان کسی که حسن ظلو و اشتبه نما بعد ازان کسی که
حسن و حسن و شاید بعد ازان کسی که حسن شاید ماشد بعد ازان کسی که
لی طبع آماد کند بعد ازان کسی که در مردم غرفت و این باشد بعد ازان کسی که پر پیش
موافق شرع پوشیده باشیں ترتیب ترتیب پناکند و راکشکت مذکور است و در
فتاویٰ رشاد مسیکوید که وجہت کارا فضل ماشد در علم و در عوام و فرقه حنفی و
بریں اجماع است و تعریف اینی مخفی نیست که این عوام بلا ولایت مگر تو جمیع موده
پاامت که بر علی و فیض نظر مسئلله مقتدا یا که قریب امام ماشد باید که قابل امت
ماشد تا وقت حدث سمع و غیره ما کار آئند و در حدیث دفعه چنین مفترض است
مسئله کرد و میست اامت خلام عصر ابی و فاسق

و مبتدع و ناپیش او ولد زن او کسی که سقراط بازداشته و ملائی پاشد یعنی حوض اندیشو
و سخن زبانه کند خواکن و در شرح قدری هر حضرت همسکه چاعتن ران فقط
از آن به کرد هست که حمله خواهد شد از آن به کرد هست که حمله خواهد شد
مگر و هست تحریم او قدری بیکند امام در سیان استند خواکن بر سرخان همسکه مقدی
درینه خواهد شد درینه خواهد شد
آل ریکس پاشد طرف راست پاشد برای امام بروایی از امام محمد باستان برای امام محمد باستان
پاشند امام مادر و اکابر طرف چیزی پاشد مگر و هست اتفاقاً و اگر و سقراطی شنید
امام پیش و در ظاهر و در و بروایی خواه رست فی الرخواہ در سیان استند مرد و مجوز
الرسد با این ابتدی پیش شود و در سیان پاشند و گرنه مگر و هست ذکر و فی الجرالان
عن الاسیحانی وفي فتح العدیر تقدیم الامام و لحس و قام الامام و غیر خواهد
و سلطان صفت مگر و دارایی محصله حمله مصلی اگر ریکس سط طرف رست پاشد چو
دیگر می باید که تکیه کفته او را پکشد و اک قبل از تکیه کشند ناز مقدی بروایی
فاسد شیوه و حیثیت حاجت فیصلی و لاصحته آنده لا اقدس صلواته ذکر فی
الجرالان مصلیه او صفحه روان شود که از این پس بعد خلامان بالغ بعد هزار
بعد خنانی از اونکه بالغ شنیده طفلا اینها همین پیور خلامان اینها بعد هزار
بالغ بعد نابالغان همین دهادهان ممتازه هم شدند که افی شرح المذیه و فی الجرالان طه
کلام هم تقدیم الوجهات علی الصیباں مطلقاً سواء کافو اخراج از

اگر مدل مدل اگر بر این صنیع باشد نا اند فاسد که و خواهد بکسر پای
 پا پیش از پیش نمایند که سر بر داشت طاکه زدن شهادت این قابل خواه با خواه جنی خواه
 زو خواه تجویه خواه بخواه بخواه یکم دلکوع و بخود وار و خیمه یا کام باش طاکه زدن هر دو
 شترک شترک باور ای نماز امام او نیست اما نیز نمایند باور دیگر نمایند پایی بقیه
 نماز مختلف نباشند و در میان مقدار یک کند فرق نباشند اگر کی ازین ابیور فوشه شود نمایند
 و کل ایون البخل ایون و لام احدا ایون الامد فقل فتحه القدر حوح
 و ومهه ایون الفساد ایون شد و لا مسلک کم فی الرؤایر کما صوحه
 مله و کافی الرؤایر لتصویر حرم باین الفساد فی الرؤایر عیر معلوم عرض
 الشهو کافی هو کافی فرضیه المقام و کیس هدای الصی ای استهی
 مسلکه زیان بجماعت خبر شوند مکری عجایم که ای ای جانی طلاق ایشته باشند شرط
 ایکه بی نیت آید چون غیر طریع خاص شوند بخوبت هدای عذر لجیفه
 و عذر هم ای الصلویه کلمه ای ای عذاب علیک هبکلام کافی و العلوق
 مسلکه خاسته ای مردین و زنان و طاهر صبور و قاری باعی و
 صاحب لیبرین و غیر مشیر و منقرض ای مسلکه خاسته ای قدمی توپی

بسته و خالل مانسح و قايم مقاعد و بکور دشت و پر شيل خود مستقل مفترض مصل الگ
ظاهر شود و کامن غاز بجهت خواند اعاده لارست پل امام طال خود فرض شود اگر تهدیا
همجع با آن علامت پیداگر تفرق شده باخواه و اعاوه کند کذا و در خیره العصی
و في الجعل الائق عن المبتلى انه لا يلزم منه عالم ولا يأبه به ولا عن
مخرج الدليل انه لا يلزم ملائكة او غير متعذبين وعن الجنبي حيث
الاخبار هم الاتکن باليسان والكتاب فالرسول عليه السلام اجمع اتفق
و حصله مفصلي صلوه اجمعه شرعا ما شرح زیر است اول مصريعي پیر
اور امير و قاضي افق الاحكام باشد و خل شهر را بعد گاه یعنی آنچه در حکم فناي

三

حضرت محمد بن جابر رضي الله عنهما اذ رأى بعض المقربين فرمى فتنته في وادٍ ومضى
عليه بحربه اندفع ملائكة حرب كفيفات كى بعد اذ نادى بمحشر بلا تخلف ورث خاتونا
وقال لها يا خاتونا انت من اجلنا اتيت علينا ونعتنا ونذلتنا ونذلت زوجك
حسن ونعته في الجحواري مسلمة ونكتبه في سوابع متوجهة ماجنة جائز وهو حسن
احمد بن حنبل روى عن عاصم بن ابي ابي داود قال قيل لها يا خاتونا انت من اجلنا
ادى الى زلعي وعليك الفتوى على ما في فتح القدير وذلة اولاد المحرس والصحراء
فيه نأخذ شرط ودم وراامي جمجمة سلطان يلماش است في صراز نابا يشير
است بعد وقوف العدة فما ضعفه هررا افن لازمه باهتمام بشباب اهل شرط است وفت

بنای سجدتا اگر خطبای مخلف را متوی سجد که از ناطق عال نموده با خلیف
بیکت خواهند کرد و میتواند سآچنگ که در بحرا فیض صلاده کرد و شرط سوم
خطبست پس از انتشار میان اسلام زیاده شد تا زمان غاسدگرد و بالاتفاق بعد از
شلتند و صابیر و غیر غافس سکرده و شرط چهارم قبل از نماز شرط است و سنت
و ملن پاز و همیزی و خود و متمدن و متمدن و متمدن و متمدن و متمدن
دلخیی خیزی و قشن سخیم لذت خواندن تا قوم شنید و ششم شر و عی محمد خدا و شای حسالی خا
همان نیست هفتم بر و شهادت که حق بشهود و دخیلی ایشان علی و کلاد و ملم مرتضیان
و غلط و خیست نمودن هم قران و مدان خواندن هر قدر که میسر بیزد و هم در میان و
خطب شش شر و عاز و هم خطب و هم عاده همه شاد صلوک مکمل نیز در هم بیانی کردن
و عای خوبینی هم موسنا چهار و هم بیعنی هر خطب بقدرت سوتی از طول پصل میزان
زیاده مکروه است که نای اجتنبی باز و هم عصای اغراق و دست کرفت و خلاصه سکوند مکرده
لیکن هدایتی که بشرشیر نموده است و ظاهر ایز جرم این نیست که فرق دیر
و غیر شریت و سخا کرت احادیث همچو علم و میوه و جوان بکل است کار و که سعد
القرظ کان النبی صلی الله علیه و آله و سلم اذ لخطب فلحریب
خطب علی قویی و لذ لخطب و لجمع علی خطب علی العصا

وَلَكَ أَيْنَ مَاجِرَةُ الْعَالَمِ وَالصِّحَّةُ الْمُسْتَدِرَةُ وَالْمُجْعَفُ فِي الْسَّنَنِ
وَمَحْوُ لَعْنَ عَطْلِهِ مَرْسَلَاتُ وَالشَّافِعِيُّ ذَكَرَهَا الْإِلَامُ الْمُسْتَبِعِ
وَالشَّهَادَاتُ الْأَوْعَادِيَّ بِأَوْشَاهِ الْأَغْرِيَاءِ لَمْ يَأْتِ بِهِ سَعْيٌ
لَا تَكُونَ كَلَامُ دَرَوْقَتٍ جَارِيًّا مَاصِحٌ نَسْتَ كَسْكُوتٍ وَجَبَتْ دَرَوْقَتٍ نَزِيلَكَيْنِ
بِسْمِ اللَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ كَفَيْتَ بِهِ بِهِ وَالْمُرْضِ طَبِيشُ
الْمَهْدُودُ يَا سَجَانَ اللَّهِ يَا إِلَهَ الْأَمَمِ لِقَصَدِ طَبِيشِ زَوْمَاعِظَمٍ وَقَالَ الْمُدَرِّيُّ
قَدْرُ الشَّهَادَةِ الْعَبْدِيُّ وَرَسُولُهُ وَشَرْطُ بَخِمْ جَانِقَتْ وَأَنْ كَسْنَدُو
أَمَامُ خَوَاهَانَ وَبَاشَخَوَاهَ غَلَامَانَ خَوَاهَ يَقِيمَ باشَنَدَخَوَاهَ سَافَارَنَ خَوَاهَ صِحَّمَ باشَنَدَ
خَوَاهَ مَرْضِيَخَوَاهَ قَارِيَ باشَخَوَاهَ سَيَانَ خَوَاهَ كُوَيَانَ باشَخَوَاهَ اخْرِيَانَ الْمَطْلَانَ وَ
نَذْلَنَ بَخَارِيَانَيِّ وَشَرْطَ شَشَمَانَ فَنَ حَامِتْ تَأَكَّدَ دَرَقَعَهِ بَيْتَ أَمَامَ الْشَّكَرَخَوَهُجَوَهُ
جَارِيَنِيَّتْ أَكَرَدَرَجَنِيَّدَهُجَوَهُصِحَّيَّتْ وَهُنَ جَكْمَ نَازِغَيَّتَ مَسَلَّهَيَّتَهُجَوَهُ
هُجَيَّنَ كَنْدَنُوَيَّتَكَانَ اسْقَطَفَرَهُنَ الظَّهَرَعَنَ ذَمَقَيَّ بَادَلَوَهُصَلَّهَلَجَمَقَهُ
بَعْرِيَ يَا فَاسَى يَا فَسَدَهُيَّ دَلَلَكَنَذَنَدَوَزَبَانَ اسْكَنَهُنَهُصِحَّيَّتْ يَا بَدَتْ وَهَدَكَلَهُ
وَشَرْطَ دَجَوَهُجَيَّهُمَشَنَهُصِحَّرَتْ دَلَلَقَاهَتْ دَوْمَمَرَوَبَوَنَسَتْ دَوْمَهُ
بَدَتْ چَهَارَمَنَأَوَرَيَتْ بَخِمَ سَلَامَتِي دَوْچَمَشَشَمَ سَلَامَتِي يَا پَيَيَ پَيَنَ بَرَسَ

مسافر و غلام و خدام و نابناء و معمود اما که در لک و حب و کسی که بروز لازم است
اگر او کند چارت از فرض وقت او و مسافر و غلام و خدمت بعد از حضور کار امانت چارت
و جمهور آنها سعده تبریز شود خانم مسلمه مسلمه کسی که عذر ندارد که غاز طبلان
ادای حجود کند که درست خیر چنانکه درست قطعاً چنانکه درست تصریح باشند
که تحریم و قطعاً و من انکر فرضیه الجماعت فیه کافی و بالله تعالیٰ مسلم
غماز طبله بر قدر دلیل از جمهور میشود و اگر بعد از آن اذار خابر نیت حجود را مطلع
میشود و جمهور یاد نداشته مسلمه مسلمه که درست عذر ندارد و محبوب را غای طبله حفظ
و سعد طبله و مذکور از اکارهات شدست و درست تصریح سیکوید آدأ الظاهر عجم عذر دویم
لهم عذر مکن و لا مطلب اگر اذار کند عذر شد ما حجود یاد حجود و همواره از جمهور
با تمام سعادت زی و امام عظیم ادویه وزرا امام محمد کار اکثر رکعت ثانیه باشند آنها حججه
و اکر زنای طبله بر کند مسلمه و قنی که براید امام عینی چون پیغمبر بری ای کند برین بر سوار شود
نماین افضل و مذکور حججه و حجت سجد کند و اکر درست شدما مکرواپت روکوت قطع
که مراجعت شد و مراجعت شد
کند که اخبار و الشیخ این همکار و بر ایقی و مکر تمام کند و هو و الحصی و علی
ما فی الجمل الدلیل و کلام نیز نکند اصل اکار معروف که طیب پامجز است

آنکه بر طایت معنی بخواند که علی بن ظاہر الروایة و احادیث صحیح واقع کرد و مگر
 در شیوه تدوین نوافت طریق و مکار در احادیث است واقع کرد و مگر بنیگان نز
 مسلک اکبر خطبای امیر صاحب الشرعیه وله و ملشود و در در دل کوید و هو
 الصواب علی ما فی فتح القدر و تجییل سعیان و خطبای العبد
 و خطبای الموسی و خطبای الشکر و خطبای الختم و لامح الوجه
 من اولها الی اخرها و انکان فی رسائل الراہن که کنیتی الامام
 الرضا و علی زادست جمیع وقت و کرپا مشاهدن ترک و ایستاده بعارات از سکون
 باشد با اکبر رانموده از وقت هست تا من نمیتوانم خطبی و ایضاً استماع از وقت هست بر این

بلکه از بعضی بیرون نمیگیرد و چنانکه مشاهده نموده پسنت بعد از عارجی و اندیشه
 از وقت هموده که قضایی مقدمه برداشته بازگردد فی الحال این مسلک که هست بر ساقع
 یعنی آنچه خطبی است بالا جمیع حیران کرده است و مازل مثل خود دن و شلشل شد و بعثت
 و پاچهایشان و الیفات بجانب کردن و اما جواز قرأت قرآن او و کفر و قدر و در حق
 استماع مختلف فی است که اذیف بجز ایوان وقت فی شستین استماع خطبای اینجا مسما
 سیشی و که میگات صلوٰۃ بمشیند یعنی دستابسته یا بران ہناده که در غاز عین
 دو هیات بعد از شستین کروهست و بهترین بیناید که بمحب

四

ترتب نیکار و خطبہ لول است بند و در در و مر بران نهاده بینی فضلاً سمع
شده که رایت نیز همین مسلمه اعیان سی و نو تر صحیح و آنچه مانع باشد از توجه
بخار بجز و سخاون اول که بعد از زوال است و هو الصیحہ فی الدکھلیل
بعد کذاکن الخطبه و هو ضعیف کذا فی البرائق و قیمه ایضاً
الاشتعال بعد کذا فی آخر مکر و لذرا هست شرعاً اینه ظاهر سخاون
پائی و لذرا طاوون ایضاً سنت او فنا و محبت نذکور است قال بعد کذا کان کذا و
در پی و سعی که سیم الخطبه در فحاشیه المحرکات ایضاً ایضاً است بعد
یوحن بیل السلم و قبل الخطبه در فحاشیه المحرکات ایضاً ایضاً
الجاج و کان بیقول شیخی و ای اعین عین العفاف و سیرا و کیوانه
اکد تله محضو من الصحایه من عیون که فی کان اجماعاً علی حکمة
الحد تله محضو من الصحایه من عیون که فی کان اجماعاً علی حکمة
ذلک یکون بیل عصر من کوئی مل حسنة بالجمله که بدهد از منع باید و بالذات
خطبہ سنت کو کده بالاجاع و تعالی هر کوید و ای ایت بعد از خطبہ یا مسلمه فی حسن
سکست ایضاً که گذشت و سخاون که در جنوب خوش بحال اکد شده باشد و پر خوب شود
و در صرف اهل حاضر شود که در جنوب خوش بھر کار اهل حاضر شود و صرف اهل بیوت شاه
مسلسل یا یکه فرات در جنوب قرات ناز نظر باشد یعنی از طوال سعنه بخواهد و
گشت که در اولی سعنه در افری هی اتک بود لیکن مد او مت تایید

اما عاده وجوب غممه کافی البداع مسلم است حتی رفاقت کرد هست علی الخرسان
و زوجه در حدیث صحیح است هر کو تحلی رفاقت کند در زوجها و ولد دعوه خود را
شود لیکن در بحر الرائق مسیکوید ولیکان کاریونی احمد کیان کایطا اقواب او
کاجسد ف لا بگویی کن تحلی وید نویسن لا کام عن اصحابنا
باینه کاباسه بالتحلل الکاریکدین الکام ف التحلی اسیعی بیان تحلی
ساین پاک ندارد ولن قبل از شروع خطبه ما تحلی که سبب نیاز باشد قبل از وداع
کرد هست که ایند اسلک قتلدار و دست فصل در بیان نماز عید و حبست نماز عید

۱۳۹

پرسیکه و اجتنب نماز جمعه و شرط عید همان شرط حجت هست ولای خلب که در حجت فرضی است
عیارت موكده امشینیدن آن بعد از خود احتیاج نداشت چنانکه در بحر الرائق گفت و بالذکر شد
و در خزانه از رایه امشینیدن نیز مسلمه است و عذر ذطر از کار طعام
بجز روغن کنند و سوک کنند و خوب شود پر خوب که در مکان با پوشش و صدف
او اکن بعد و متوجه صلی بعیی عید گاه شود و مقدار قطره نصف صاع است که بمار است
از چهار طلن باشد و آن دو سیر پا و مالا شا جیانی میشود چون از گندم یا آسیا
ساق تو باشد و میصاع بده که از خرمای جو باشند و این واجب میشود صحیح یعنی فطر و تقدیم
و تمازیر حائز است و وجوب آن بر صاحب است یعنی هر کو خواجه و دوسته نمایند

ل مفتاح الحصولة

یا بهای آن سوامی کس بین پر پشوپیں خود خانه وست سوی غلام کنیز بر کرد
 بندست شد تا شد از خود و از فرزند صیر خود و از وه غلام خود یقین برده و از نیز
 پسر کر لازم است سلسله نکنیز بر راه عید فطر است از دام عظیم و تر و صاحب حق کرد
 و این مردمی از امام نکنیز است اصح حسنه خلاصه امسیح شیخ ابن عاصم صحیح ثانی نزد
 ایکن صاحب صحیح شیخ قبول افعی سواب نزد محمد شیخ ترجیح ثانی است چنانکه در علی
 الیوم واللیل وغیره وارد است کان النبی صلی الله علیہ وسلم و میکوئی فی
 الفطر حین شیخ حج من بدلیله حتی بیانی الصعلقد فصل الکاتبه
 فی حوش الجوالائق و بعد آقا ل فی غایة الدیان مرکذ الکاتبه
 فی الفکر و جهرا لله لعلم سلسله فضلی از نازعید مکر و هشتاد
 عیدگاه بلا خلاف و در خانه تیره رویت اصح و اما بعد از دین عیدگاه مکر و هشتاد
 و اما بردن از وشده جایز است بلکه ایست بیکم سبق است که چهار کوش ما ز مصلحت
 شده بکار دود رکعت اول عباد فاتحی سنج و سعد و عدم و شمشون و حرم و اخمی و
 در چهارم خلاصه بخانگویار جمیع کتب الکی قرأت نموده و جمیع تیامی را رسیده
 و مثل عمل از ذرا لزمنی ماید و پنجاه سالگاه او بخشیده مشود ذکر که این بجهود
 مسروق و عاعن سلمان الفارسی و نکنیز المورا و رده

۱۷۰

الحافظ الصلاحي في عمل اليوم والليلة مسلمه فت ناز عيد البلدية
انهاب بقدار يكفي نشرت تمار طل وان دور كعب ناز است كي بعد اذن شرعا خانه
لکی برگشت باز گفت در اول قیام دو شانیه بعد اذان هر تکمیر کي بعد وقار و قات
و عاد و اقرافت دست پرسوی به شهد دور را قی و سعیان ملدو و دریان تکرات
فرجه بقدار نشیخ کند چنانچه بالای نیز مذکور شد مسلمه خطب بعد ناز عید سنت
دولت تعلیم احکام فظر کن بعد از حمد صلوه اگر عفی طرش او الا حکام اصحیه و تکرات قشرین
بیان کند مسلمه اگر ناز عید هجره امام فوت شو قضا نیست و اگر سهو بالاحق شد
پنهان و احادیث عجیب نار و زور و اما با جای ادا کند نه بعد از وی مسلمه عید الفتحی حکام مذکور
مرعی دار و الا اگر تا خبر خود رون واشن مسکن کند تا فارغ از نما مرود که ثواب رفزو
تمام میباشد و اگر تاسیع و زیارت شو در و آنها ابوموسی علی الحافظ ذکر و الحفظ
الصلاحي في عمل اليوم والليلة مسلمه ضحیه و اجابت بسلام ایاد و مقیم
تو اگر لزنس خود را فرزند صغری اجابت مسلمه و هم ضحیه گاویا گو سنده میان و
ضحی دیوانه جان بیو و و نابینا و کور و لا غرد پیش از گوش و یار چشم و یا زدن بسته
باشد جائز نبود و همچنین اگر مشتری از سروں او بریده با جائز نبود مسلمه

197

ا خیر شر و گاو و گو سفید و بیگانه کس که از یک ساله نمود او گاو از دو ساله بازش
شما به دید و بقول بعضی هفت یاره سلسله اخیر یکی نیست که گو سفید و از هفت نفر
یک شتر و یک گاو و هند وقت اخیر از صبح صاعق روز اضخم ترین گار سفید بخاند بهم
ذکور است و شتر که از پنج ساله نمود و شتر ازان جائز است سلسله تکیه در راه روز
اضخم با او از بلند کعن بمنتهی پرون مصلی رسید تکیه قطع کند و در وقت تکیه هشت
درستاده شوند چنانکه در عالم اليوم واللیل و اروت و آن دیظاهر التکیه و
علی السکینه والوقار والفااطمه نزدیک امام عظام ایشت اللہ اکبر
الله اکبر کا اللہ اکبر اللہ اکبر اللہ اکبر اللہ اکبر اللہ اکبر اللہ اکبر اللہ اکبر

مسئله تا خير نماز عيد اضحى مبینه شده تا سر و ز جائز است مسئله نماز هر دو عيد
در موافق متعدده جائز بااتفاق مخالف جمجمه دران خلاف کند فی المجز افق
مسئله وزیر فرعون عمال حاجیان بیشتر پیر باشد که در سنین مسنون است لیکن این بجای
رضی الله عنہ مردست مشائخ رضوان اور شیعیہ عمل کرد و اند و بعضی اهل علم بر تصریح
که ایت کرد و اند اگر تهابا صلوٰۃ المعرفی کند در اذ خلاف باشد و تفصیل این مسئلہ
کما مینوی کاتب مفتوح الادرا و نوشته است ویده علم نماید مسئله واچست که بجز از
نماز صبح و ز غرفه تا آخر نماز عذر خواهی شد و موقت کوید و این بجز صایح است

شامل مصلوہ

و تا هشت ناز نزد امام عظیم و فتوی برداشت قل فی الْجَرَالِ الْعُلُق
و غیره و العمل و المحتوى علی قولهم ما في حکایت کلام صادر
و کافر کلام صادر فضل در بیان قضای فائمه مسلکه ترتیب در بیان
نوایت فرضت مدام که شش ناز فوت نشود پس اگر نازی فوت شود گرچه تبرید
پول یا واحد اول آن خواز را او کند بعد و مقیار اینها یک چیز نکند و اینها گذاشته
وقت هنگ باشد ما فراسو شود یا آنکه ناز نای چند در حد کثرت در آید و آن بیان
از شش است به ترتیب ناز بفکر از فرقه مایا و آن شش جائز است بعد مان شش نزدیکی
زندگی را با مسلکه شش وقتی امکان در حالی که فائمه یادوار و گردیده و تراویش
فاسد میشوند ناز فرقه این فیض مایا و موقوف نزد امام عظیم و فیض اقطعی تر و ضایعه یعنی اگر
شش از وقتیات داشته باشد آن خانه اعاده نکرو یعنی صحیح شدند بعد فائمه اینها یاد
آنچه قبل از ذکر داده بود اعاده باید کرد پس موافق شیوه فسایل اعاده فائمه این نزدیکی
عظیرت ناز و صاحبیه میشود تا شش ناز اقطعی اعاده چه فرض است اینجا طوری
بر قول اخیر است بلکه بعضی فتوی نیز داده اند اگر چه ترتیب که تر وغیره قول امام عظیم
خط فضل در بیان متریت مسلکه و تراجسته و برایتی از امام عظیم فرق
و قبول صاحبیه سنت موکده است و پیر نقید در بعد از فوت

فضا باید که در صرح بقیه النهاية مسلکه و ترسکه است بیک سلام فرات سوره و ده
رسکه است بعد از فاتحه و آیت دو مومن از سکون و عالمی قنوت باشد خوانند و حسین از من
خیلاف الشافعی فانه یقنت فیله عنده **فی الصف لا کخیر**
من وضان فقط و عالمی قنوت بالامکور شد مسلکه و فرائض قنوت است
خلاف امام شافعی که در نازص بعد از کوع میخواهد مقتدی چون از صفحه شاهزاده را تو
است کاره باد و بعلی شیخینه بجز قدری و عالمی قنوت میخواهد مسلکه است و کله پیش
میخواهد طهر و ضرب عشا در کوت و پیش از طهر و جمود بعد از جمود چهار کوت بیک سلام
و بر و ایتی بعد از جمود شش کوت است که بعد از چهار در بخاند و بر و ایتی صحیح این سنت است
چهار کوت پیش از عصر و شام سنت است و بعد از عشا چهار کوت است و بعد از صبح سنت است
سنت مسلکه و نوافل بوزیاده از کوت بیک سلام و در نوافل غبیزیاده از
پیش کوت است بیک سلام کرو است و چهار کوت نفل و شب نوی صبح سنت مسلکه
در از عی تمام در ناز فضل مذکور شت سجد و بر و ایتی کشت سجد و فضل است
حاعی بر اینداگر در وی از فرات همین وارد پیش فضل کشت بعد در کمات
کشت و اگر ز فضل طول قیامت و صاحب بحرائق ترجیح برویت کشت بجود بکنه

۱۳۲

زیرا که وسیله کوچک وجود دارد که غایت شروع درین مرد و تحقیق است و سیله
 افضل از تقدیر نمیشود و اینچه مقول آن اعمان کمرت رکعت تجدت با آنکه صنی
 کش ب هزار رکعت فعل کرد و آن دو داین قرآن صحیح است مسلسله درین رکعات نافل و وتر
 و در دو رکعت از فرض قدر است فرضت مسلسله نقل شروع لانتم میشود و اگر حدقت
 طلوع یا غروب آفتاب شروع نماید تا اگر بعد از شروع بشکنند تغفار لازم اید
 مسلسله اگر به نیت چهار کافی شروع کرد و دو رکعت لازم میشود و بعد از قعوای
 فساد واقع شود یا قبل از خلاصه ایابی یوسف مسلسلگر از عذر نقل نشسته باشد
 بر قیام حجاییست مثلاً تبدیل و پناه خلاف الصاحبیه فانه اذ اشروع قاتماً کیر و اما قاتمه عدا
 فصل فی الرأی صحیح در راه رمضان بعد از عشایست رکعت پنهان سلام پنهان
 شده و بعد او با جماعت سنت است و ختم یا خوار خواندن در تراویح یا شنیدن میان
 سنت است مسلسله اگر ختم در تراویح او اندود و لبیقیه شهر تراویح ساقط نمیشود و در
 اختلافت در خزانه الرؤایة از بعضی کتب نعمت نقل میکند که ساقط نمیشود و در
 بجز خارجی است که ساقط نمیشود و به عنای صحیح مسلسله اگر در هر رکعت از تراویح فوج
 خوانده شود فتاویٰ حنفی ذخیره العقی در صحیح حنفی البحر الرائق ظاهر
 مزادان باشد که چون حافظ پیه انشود و با عذر شرعی در شتر به شد

والاستیع قرآن بالاتفاق فضلاً مسلمه بخلاف حجارة مقدار که حجارت
بوجسته و اتوان نزد شیخ پیرست مسلمه راه رمضان و ترجاعت سنت
دور فتح العدد میگوید که سنت و صادقیا به از بعضی مشائخ احیای انصراف نقل نماید
والظاهر لا اول و دیگر رمضان بجماعت اگر بگذرد جائز است بکارهت ذکرہ فی
البحار لشیخ فصل دوازده فرض مسلمه اگر یکرعت از فرض رسایعی اول کرد و دیگر داقا
شد و در کوتاه مدت واقعه نماید و اگر رسیده کوتاه گزارده است تمام نماید بعد
پیش اغل اتفاق کنند اگر ظهر پایشت باشد و اگر در کوتاه دل فرض سجد و مکروه
است قطع نماید ذکرہ فی العدایة والكافی والمحیط و محنین اگر در ثالث است قطع نماید

که هنوز حکم اکثر شده فرض بجماعت ازان بر پرسن مسلمه اگر درست شرع
کرد و امامت شد صحیح نزد اکثر مشائخ ائمه که تمام کنند و شیخ ابن همام بین هنوز که
در کوتاه مدت قطع نماید و در کثر العباده با تشییل فرض فکور نموده است و متأخر
در بحر لشیخ اول است مسلمه اگر یکرعت از فخر پایغربد و اگر دیگر داقا است بکاره
قطع کرده با امام اتفاق کنند و ثواب جاعات از نوست نزد مسلمه کروه است پرون
امن از مسجد بعد از بانک از نکرده است مگر آنکه نوون یا امام مسجد و میگر پاشد کیهی
باشد که انتظار او ای مسجد و میگرد از مسلمه سنت فخر در خانه اذکر دیگر داقا است

وگر در سجد پایه و سنت فراز امکن است و دیگر امام شریعه فرض کرد اگر بدأ
که یک رکعت همراه امام خواهد بیان سنت اداماید و اگر زمان خل فرض شود و این نسبت
جهیز است و بعضی مخالفند که اگر ورشدید با امام شریعه کیم تواند شد امامی سنت نماید صفا
بدان وغیره ترجیح اولی نموده اند و در کافی و محيط ترجیح ثانی نموده است ذکر
فی البحار ائم و بر تقدیر ترک بعد از برآمدن آنها با امام ایام زاده امام محمد حافظ
نزد امام اعظم کمین پیر نسبت که بر زید امام محمد عمل نماید و اچه جمله کفته لذکر شریعه
کند درست بعد تحریه بنت فرض بگوید و بعد از سلام امام تصاکن سنت را بهان
شخیزی از اور بحر ائم مکروه گفته است بوجوه کثیره درین اوقات مکروه مسلسل اگر فرض
سنت فریز شده و سنا نماید تا و پیروی از نکند و بعضی محققان بر اینکه قضای
فرض کنند قال عذر الشیرینی في شرح الوقائع اختصار قضائی السنة
پیشیجت الفرض مکون قتل النمل الامعنى لاسته ولكن فی الریث بعد
النمل يدخل وقت الظاهر فلا ينسى ان يقضى السنة فيه لا كنهما
تصير ما امثالا للفرض مع انه صراحته عليه الا و سل اماما قضائاه اقبل
النمل فقط حصر فائمه الفحولة المترتبة على حکایت فی الکتاب و مسلسل
اگر سنت فریز شده تا وقت باقیت قضائاه قبل از وکرعت نزد امام اعظم و بعد از

نزد امام محمد خمینی در آنکه کتب فقهی کورس امام ابی یوسف بقولی عوامی امام محمد بن
شیعی این سیاست تقدیر کمترین اختیار خود داشت. بجز این مسئله در حدیث نبی
وارد است لیکن اصحاب تون ا اختیار تقدیر اربع غریمه اند مسئله از رو و ناگذشت
او را اعتماده در فرض شروع کند و اگر آمر باز فوت بناشد فرض شایع گرد و مسئله
آن را شان امام رکوع کرد و امام با در رکوع جمع شده نماز صحیح باشد اگر پیش از مراجعت اتم
گردد فضلی صلوٰة المرض مسئله اگر مرضی هستادن تو اند و یا تعییم
خوف زیارتی مرضی شدنشسته باشد رکوع و بجود نماز بگزار و اگر از ادای نیم هر دو نیز
حاچر باشد باشاره گزارده و برای سجده فروتند رکوع باشارت کند مسئله
اگر تو اند نشسته بیشتر می باشد ملحوظه اشارت کند و اگر مراتق اشارت ندارد تا خبر
کند و بحسب مدل شاره مکنده خلاف الازم مسئله اگر بر قائم قدرت ولدو در کوام
و بجود قادر باشد نشسته باشاره گزارد مسئله اگر در میان نماز مرض حادث شده
پرسود جدکه تو اند نماز تمام ساند و محضیں چون در عین نماز قادر شو و بارگان ایمانی
مسئله نماز نقل تحریک بازیست مسئله در کشته بیند نشسته بگزارند بازیست
از جهت اگر احتمال گشتن باشد لیکن بجا بگذر در تمام نماز رعایت کند و نکردن مسئله
اگر در پیشی یا دیگری طی نماز برگزند قضا و جبیه و اگر زیاده از همچو باشند مسئله

فصل فی الجنائز مسلک کهن مسنون موان مازار و لعافه و پرس
 و کفر کعایت ازار و لعافه است و این هر دو از مرتفعات مایه و پیرین باز کوں تا پا و تا
 پوشانیدن از پلچه کنند تا بجانب طاست اول پرچه بعد ه از جانب رست
 پوشانند و از بالا بدندند تا کفر برکند و بیاد شو و مسلک کهن مسنون زنازرا
 پیرین و ازار و دامن و سینه بند و لعافه است کهن کعایت ازار و لعافه و دامن است
 و کفر ضرورت هر دو پیرین و گرست فقیر باشد بهر دو فرض است که کفر بدند و گل نباشد
 سوال کنند ذکر و فی المراجیع مسلک حد طول خارزدن در حکم شرعی و عرضه بکوایت
 و حد طول خرقه گز است و عرض از پائین بغل از ازو و حد طول پرچه که وقت غسل بکو
 میت می بندد یکی نیم گز است و عرض دو گز است فن زاده علی هند افق د
 تعددی او ظلم که ذائق فخر العجمی ماشی شرح الوقایه للغاظ العجمی مخنی نامه که
 بعرض کوچب زدن مستور نمی شود و نیزه مستعا و از کرب و گزه است بقدر ضرورت کعایت
 کند و عایت آن دو و جب والد اعلام مسلک کهن اول پرین پوشانند بعد از آن من
 بافتند و حکم کرد و بسینه اندانند بعد از آن داسنی پوشانند و بالای ای اوان از پوشانیده بعد و فض
 پوشانند و در ده بدر داشت بالا گزه است اند صبح چشم که بالای اثار و ماین لفاف را باشد
 آنها می شوند پوشانند خوشبویی از مسلک زناز جانه فرض کعایت دلوی یا ماین باشد است

سلسله چون نمازگزارند بعد از امام حی بعد دوی و جائز است که علی دیگر پیغام بر
 بعد از قاضی اگر حاضر باشد بعد امام حی بعد دوی و جائز است که علی دیگر پیغام بر
 سلسله چون نمازگزارند بعد از امام حی خصت گیرند جماعت که همه از نزد ذکر شده فی
 البرضیح والکافی وجماعت که رفته اند قبل از دفعی خصت گردند و بعد از نماز جماعت
 خصت نیست ذکر شده فی خزانه ای روای سلسله نماز جانه چهار تکه است بعد از تکه اول
 سچاک الهم الی اخذه بخواهد و در دوم و در سوم و چهارم بعد از شهادت می خواهد بخواهد و در سوم
 و دوی می شود که اگر رایع باشد اللهم اغفر لجیئنا و مسیئنا و شاهید نباش
 عاصیانا و صنیعینا و کیرنا و ذکر نباش اثنا آنکه اللهم من احییتکه
 من انا فاحییه علی الاسلام و من توفیتکه من افتوف علی الايان ولک
 ناما ان شاهدگری اللهم امر حمله لنا فرطًا اللهم اجعل لمن اجرها و
 ذخرا اللهم اجعل لمن اشافعها و مشفوعها و اگر و خشن باشد این دعا بخواهد
 اللهم اجعل لمن اشافعها فرطًا اللهم اجعل لمن اشافعها اجرها و ذخرا اللهم
 اجعل لمن اشافعها و مشفوعها و بعد از چهار مرتبه اثنا و دوی
 حسته و فی الاخره حسته و فی اعداب النار گوید که حسته است و سخمه
 سابق مذکور شد مسنوت سلسله اگر شخصی بعد از یک تکه باید دیگر یعنی تقطیل
 کند و همه امام تکه گردید و اینچه رفت است فتخانه اند و ترسیمه که جانه

بیان مذکور شد مسنوت سلسله اگر شخصی بعد از یک تکه باید دیگر یعنی تقطیل
 کند و همه امام تکه گردید و اینچه رفت است فتخانه اند و ترسیمه که جانه

بـنـدـشـتـهـاـذـ وـاـكـهـ حـاـضـرـتـ بـيـ اـسـطـارـ بـيـرـگـوـيـ مـسـلـهـ نـاـزـ جـازـهـ دـسـجـيـكـرـهـتـ
 جـازـهـ وـرـغـيـرـمـسـجـيـ باـشـدـ وـرـايـتـ بـيـ ضـرـورـتـ وـرـجـيـلـيـتـاـذـهـ شـوـرـمـسـلـهـ
 يـاـيـتـهـاـامـ بـوـسـطـمـرـوزـ بـقـاـيـهـ سـيـنـهـ مـسـلـهـ وـحـوـلـهـ نـاـزـ فـارـعـ شـوـنـدـ سـجـتـهـ
 اـمـمـ يـاـصـالـحـ وـيـكـرـفـاتـخـبـرـهـ تـاـسـلـخـونـ طـرـفـ سـرـجـازـهـ وـخـاتـمـقـبـرـهـ يـعنـيـ آـمـنـ الرـسـولـ
 طـرـفـ پـامـنـ سـجـانـدـهـ وـرـعـدـيـثـ وـارـدـتـ وـرـجـيـنـ حـادـيـثـ بـعـدـ زـوـفـنـ وـاقـعـشـدـ
 هـرـدـوقـتـهـ کـيـسـهـ شـوـرـمـوـجـوزـتـ مـسـلـهـ لـاـلـکـوـكـيـ بـعـدـ زـوـفـنـ وـلـاـوـتـ گـرـيـتـ يـاـصـيـدـهـ
 نـاـزـكـنـدـهـ وـگـرـنـهـ جـارـيـتـ مـسـلـهـ قـوـمـ خـازـهـ مـوـذـچـونـ بـعـرـهـ سـرـنـدـپـشـانـ ضـعـ
 نـشـيـنـهـ مـسـلـهـ کـوـرـرـالـىـ کـنـنـدـ وـاـزـ جـانـبـ قـبـلـهـ وـرـاـنـدـ مـسـلـهـ دـرـوقـتـ دـرـاوـونـ
 شـمـاـلـهـ وـعـلـمـاـلـهـ سـوـلـ اـللـهـ صـلـاـلـهـ عـلـيـهـ وـأـلـهـ وـسـلـمـ
 گـوـنـيدـ وـرـوـيـ ہـيـتـ سـوـکـيـ قـبـلـهـ وـبـنـدـکـفـنـ بـجـثـائـيـدـ خـوشـ خـامـ بـعـدـ قـطـعـاتـ
 قـصـبـ بـنـيـدـ مـسـلـهـ کـوـرـنـ قـتـ وـہـماـوـنـ بـوـشـنـدـ مـسـلـهـ کـوـرـقـدـرـیـکـوـبـ بـلـاـکـتـهـ
 بـطـرـیـقـ کـوـنـاـنـ شـتـرـوـخـشـتـ پـخـتـ وـگـچـ کـمـ وـہـتـ مـسـلـهـ بـعـدـ زـوـفـنـ ہـيـتـ بـرـنـیـاـوـنـ
 مـگـرـ وـقـتـیـکـرـ مـیـنـ مـغـصـوبـ شـہـ مـسـلـهـ اـنـدـاـخـتـ جـاـکـ سـهـ مـرـتـهـ وـقـرـتـجـتـتـ دـوـھـرـیـاـوـ
 مـهـمـاـ خـلـقـتـاـکـهـ گـوـيـدـ وـرـمـرـیـهـ دـوـمـ وـہـ کـافـیـدـ کـمـ گـوـيـدـ وـرـسـوـمـ وـسـنـهـاـ
 غـرـیـجـکـمـ تـکـرـةـ اـخـرـخـ گـوـيـدـ ذـکـرـهـ فـیـ الـجـارـخـارـ وـالـمـوـقـعـ قـصـفـ فـیـ مـفـسـدـ

147

لصلوٰة بدائمه مفسد ياقولیست یا خلیست قولي عبار از سخن گفتن است عمدآ با خطا
با همراهانه ای او کثیر تقطه ا او فو ما دار بی هیز و د جه است اول سلام و دغیر قدره همچو
بسیشه یا بطن نهایت لذت ذکره فی القیمة و دوم سلام انسان بطلقا خواه عدها
خطایا سهرا ذکره فی البدا و سوم جواب سلام زیبا و اگر با شارت باشند که درست همان
عجیج گوید با شارت روت پیر مسند لیکن اکثر قتل سایقند چیزیم گریش نیا و آن
بسیله و مردی یا صیبته اما اگر از خوف و وزن خیا شوق بیشتر باشد
نیت و اگر محض بحیث بیت الکی یا لذت خسوس باشد و فتقه کوثر بیست لام اخلاق
بیست که مفسد نخواهد بود چنانچه در حدیث صحیح است که صدیق اکبر در غاز سیچو شید
شن جوشیدن و گیر بیش و اسد علم نخیم نخیم کردن بعدید رسی اگر حرف ظاهر و
قالَ فِي الْجَرَالِ أَنَّكُنَّ بَعْدَ رِكَابِهِ مُفْسِدُونَ حَصَلَ لِرِحْمَوْفُ
وَأَنَّ كَانَ مِنْ عَيْرِ عُدُوٍّ وَلَا عَرَضٍ صَحِحٌ فَهُوَ مُفْسِدٌ عِنْدَ هُمَا
خلاناً لا بُيُونَسَ فِي الْحُرْفَيْنِ وَفِي الْغَرَضِ الصَّحِحِ كَمْ تَحْسِينُ
الْقِرَاءَةِ وَأَعْلَمُ أَنَّهُ ذَالِكَ الْمُصْلُوَةُ وَمَخْوِهَا الْخِتْلَافُ لِلشَّارِخِ وَالصَّحِحِ
عَدَمُ الْفَسَادِ هُنَّ إِذَا ظَهَرَ لِهِ وَهُوَ وَإِذَا أَكْرَمَهُمْ بِيَكْرَمَهُ
وَمِنْ عَيْرِ ضَرُورَةٍ أَنْهُ مُحَصَّلٌ وَشَشَافٌ كَمْ نَزَفُ

مفتاح الصلاة

نزول الماء على ي يوسف ومحبتي كفته طاف ونحفيت واما مشروطه فضلا
انزوله على خلاصه ييكويه دو حرف هفده ملوكه نیست وچهار حرف بخدمت آنها
دو رسمه خلاف شاخص شاص عدم فساوت و في الحيط النفي السمع
المحب مفسد عنت هما خلاصاً فالأذى يوسف هفت سمه داوه
وايده مانند لغافه مفتشت لم يصب ا ما اگر از ذكر حبت و نار باشد
مفتشت و در حکم همین است فی قسم ناد که باشد مکانه بخاری و درومی که
وقوع نیتو اندک و قال فی الظاهر ترجمة اللذات ادا امسک الامتناع
والاسما المريض ادا المرعی اف نفسه عن الاكين و الكناوه فلا
يفسد لانه كالعطاس و الجشاؤ ادا الحصل لها الحرو فی المتع
ودر خازمه ب اختیاری تیز اگر حروف ظاہر شود مفتشت ذکر من الیحراون
و در حکم کلام است تورت و سخیل فی زبور و عن ابی يوسف ای اشیعه الشیخ
جانب هشتہ حاب عطسیه بر حکم ایه لغافه و ملک بر عطسیه خود بر حکم گفت مفتشت
و اگر الحمد لیل بر عطسیه خود گوید باک غشیت و کوت همن و اگر عطسیه غیری گفت اگر
جواب ندارد وبالاتفاق مفتشت ها اگر قصد جوابه اختلاف شاخص و اگر جواب ای
گوید یا بعد انتساب انسداد صلی اللہ علیہ الک وسلم در و گوید بخدمت اگر بی شنید

مفتاح الصلة

ل

اگر و مدد فرسته مفتخریت هست که فری نماز را خدا تعالی شنید و گفت جل جلاله
باشد شو و مسلمه اگر شخصی سجد و موقن نذکر و بکسر پیشوند گوید و ملن نهان متروع
کرد موذن گفت باقصیده حواب اد نماز موذن فلسه شود اگر در وقت فتح قرآن و درین
نماز صد و آله و صدق رسول را گوید پایه وقت مساع شهادتی گوید
نماز فاسد شود اگر قصد حواب و نهان میگفتن وقت و عاقصیده حواب مسلمه
مصلی عطره و از شخصی یار حکم اللہ مصلی گفت این نماز شکسته میباشد اتفاقی انطهیریه
کرد و کس نماز سیکر و ذمی عطره و از شخصی خلیج ریح حکم اللہ گفت هر دو این گفتند نماز
عاصشکست نماز این شخص دیگر یعنی الجراحتی الائمه علیهم السلام است که این شخص
و گیر پیر میزبیب خلاصه قصیده حواب باشد مگر گفته شود که بجز در احتمال نماز را افساد
حکم کرده لشد الائمه تحقیق شود واللہ علیم و هم فهم کردن بر عین تمام و اگر بر عین فهم فهم
کند اگر مقدار فرض نخواهد از فتح ضرور و اگر خوانده یا انتقال نایاب و گیر کرده است
و میں اختلاف شناخت صحیح نیست که نماز نمیشکند اصلاح نه فاتح را و نه امام را
و مولا صحیح علی مافی المکافی وغیره مسلمه اگر موتم شنید از کسی در نماز نبودن گفته باشد فتح
کرد امام خود نماز خود میشکند ذکر و مافی المکافی مسلمه باید که امام بود از مقدار درست
و بر اینی بعد از مستحبه کوچکند و مراد از فتح بر غیر امام نیست که قصیده یعنی کند اما قصد

۱۵۳

مفتاح الصلة

قرأت قرآن دار وسپ فاسمه ثانية ونحوه كذا في الخلاصات بابهم بحاجة إلى تفصي
تبرئ من مسلمة حين امام سبوا اشك عنه او لي كرد قيام تمام مفروه بعد تقدى
بحاجة الى تبرئه فكل ما يقصد صلوة وعن الكراخى ان تفسد عند
اما كذا في البهيج قال في البحر الرائق وينبغى فساد الصلة به
وچون قررت ايمان بمحاجة الدرنار كفت ذكره في البدائع وينبغى فساد
الصلة به لكان العتاس فسادها عند قصد الامر علام
يلتحاج كذا في البحر الرائق شاهدين ملائين ملائين بحسب روایات باختلاف
رواياتهم الحمد لله رب العالمين خبر خوش كفن و في البحر الرائق اذا اخذت محاجة
رسوده كفت كملة او ما مر عنك فقل سبحان الله يقصد
واسع فقل الحمد لله او ما مر عنك فقل سبحان الله يقصد
وابن عباس صريح فثبت كره الدرنار خبر من عجب فسادت بخلاف
ما في العيون فكان مطلقاً فقصد التعب و دررین حکمت
اخرج ورقان بقصد خطاب خواند مثلاً يا يحيى خذ الكتاب بقوه وما
ترى لك يعينك يا موسى ويا يحيى اركب معنا الى غير ذلك نعم
الحوال لاقوة الابالله يحيى كار ونادي كفن نه وريني في الطهير بوسق
الشيطان فقل لا حوال ولا قوة الا بالله وان كان لا امر الا بالله

مفصل الصلة

و فی الحجۃ ته این سُلْطَنِ عَالَمَتْ چنانکو در بجزر اُنّ کُفَّہ که بعد از حدث نَدَرَه گافو
 منصرف گرد و اگر تو قص کرد مقدار ادائی کنی غیر غدر نماز فاسد گرد و دو شم
 سفر نیافت و آن یا حدث است چنانکو در نماز خوابید و خلام شد و یا تنفس
 سُنی برداشته از حدث عَذَابَ قَبْلِ اِنْتَهَا میت کرد یا جعل مصلح خون برآمدان هر حمار حد
 سفر نماز است و اما حدیث یکی از اختیار پیدا شود چنانکو پری و هن در وان
 شدن خون از می می میان مشد خون ریش برآمدن نمی یا قطعه بعل از
 ذکر یا باواز دبر و این مجموع سبب تقصی و ضرورت و نماز بر حال است باید که دفعه کده
 از جایی که گذاشتند است لاحظ از یعنی بی قرات قران هشروع کند اگر متعدد است
 وبعد از آن متحقق یا مامکر دو و اگر امر اقتدار کند ترک فاجب شود و ائم کرد و ذکره
 فی الجوال اُنّ و باید که سجز و ضریزی دیگر عمل کند و از سرگرفتن فضلات از نهر
 آنکه نبارد دوازده شتر است چنانکو در بجزر اُنّ نَدَرَه گفتہ بجا او روی آن شغل
 تمام دارد و الله اعلم و یا غیر حدث چنانکو در تسلیم قران در صین نماز از
 مصحف کرد بعضی بجزر تعلم حکم بساد کرد و الله بعضی پرداختن مصحف
 اوراق کرد این دل حسک کم بساد کرد و اند لکن در کافی اول صحیح گفته است
 بر تقدیر نهائی اگر مصحف هر صنوع باشد و تقلیب اور ارق دیگرے کن

جا سر یو و پس مین رعایت اگر بسیار ضرورت و بسیار ناچار باشد عمل قوان کرد
 در تراویح ولید اسلامی طائسه مراجع در قرآن و دیده ادایی کرد چنانکه در فتح القید
 گفته است و خود دل اشاییدن زیاده از مقدار اخنواد چیزی که در دهن هست ما اگر
 از خارج بگیر و مفسد نماییست اگر چه بعد کنجد باشد ذکر فی الجوابات غیره
 و عکشیر مطلع اس فرمود و حدث از نیت که ناطراز خارج تصویر کند که عامل ده
 نماز نیست و بعضی گویند که آنچه بهر دوست کنند و لاؤں آصحه عالمان
 البدایم والرایم واللول البی و همواله حسن علماء فی الحجۃ هم
 الصواب علماً کوں صدر الشہید و اگر بخار و جسد خود را سر تبه
 در پیک کن نماز فاسد کرد و خلاصه مقید نموده است بر و داشتن دست
 هر یار صاحب بحرائق میگیرد و هو تقیید عربی و تفصیل عجیب
 یعنی حفظ لکن فی الظهر هر مرغیاً إلی الصدر الشہید
 حسام الدین اندلوحات موضعی این جبکه ملکت مرتبت
 بد فتحی و لحدی تقسید حملوته انتهی امساله مفسدات نماز
 و رای این بسیار - همچنان که نیست هر کفرنی اند این نه نه ترک آ و مسلمان و
 از قبله گذاشت بیار بخواسته قرار نماید یا پر پچش مقدار آن در بدن

مفتاح المصلاة

پوششند خانه فاسد گرد و جزاین مفسد آت در کتب عجم و طه
مفصل اتفصیل باشد آنچه کشیر الوقوع دینع شده بدان
اکتف نموده مفتح المصلوہ تا مسامی ساخت و این رساله
بجهت شیخ احمد بن سليمان که یکی از خواهر را وگان این
فقیر است بواسطه صله الرحمه تعالیٰ نموده شده بیدست که هستیانی
آن محبد را و جمیع فرزندان و دوستان و محلسان و درویشان
تو فیض عمل واده بطلب علی رساند بهنه و کوهه این این بسیار از
سائل و این رساله بجهت اختصار ترک نموده شده اینقدر بجهت
عمل کافیست اللهم الموفق والمعین الوافي قال المؤلف تم مفتح المصلوہ
بید مؤلفه سنت احمدی و سعید و بعد الاف من ہجرۃ النبویہ علی ما چهارها
افضل التجیفی سلطان الشہر الحرام ذی القعده ... اللہ سبحانہ والحمد للہ
اولاً و اخسراً و المصلوہ علی رسولہ باطنًا و ظاهرًا و علی صحبت
و من علی علمہم غائبًا و حاضرًا امین پا رب العالمین

二
一
一

بعد خداوند مسجد جماعت صلوٰۃ وسلام رضحت رسول اللہ صلی اللہ علیہ وآله وسلی عالی الادیگاہ وصحابتین پناہ بندہ سید کارانی محمد باوی علی کے نام
کنایش کاک مردش خدا کشیده و جریدہ عصیانش باب غفرت شویڈہ باو
بر طاک اور علوم میں وساکھاں منانج یقین طالی میکنے کے لیے کتاب برکت نصیحا
خاں، ہدایات محترم باب غازیکثیرت چڑیات سائل بے عدل و ابخار گنجینہ
ان کائنات عنی مصلح الصلوٰۃ تصنیف سید شریعت بوی شعرا
انت خفی مقتدای ہرز و دیک دو ر طال فتح محمد متوضع برہان اور جزاہ اللہ

پیر الحرماد جعل مطیع میں الرضا رشانیں معاوظح سیدہ بود و کشف
سرار و حل غواص حاکم باید منی ندویہ اور یو لا بایا کر سید جادہ قویمیں
صراط مستقیم حاجی حسین شریفین مولوی محمد حسین اول بساکان خود تصحیح
 منتشر نہ دم پیل لئن فواید بسیار از کتب متنہ بران افزودم در بر دن مختار
وال و ط طراز طحطاوی د کاشیہت و ع تعالیٰ الگیری و غیر از انش
ثائست بعضی جواشی کہ از رفر و صراحت نام کتاب خالیت بیشتر نہیں از
در مختار و طحطاویت وال مختار روزگار موجب مردم عہدار اگذ بیکشید
نظر فیض اثر جانب فاویت مکاب اوج تحقیق نور خود شید توفیق امام